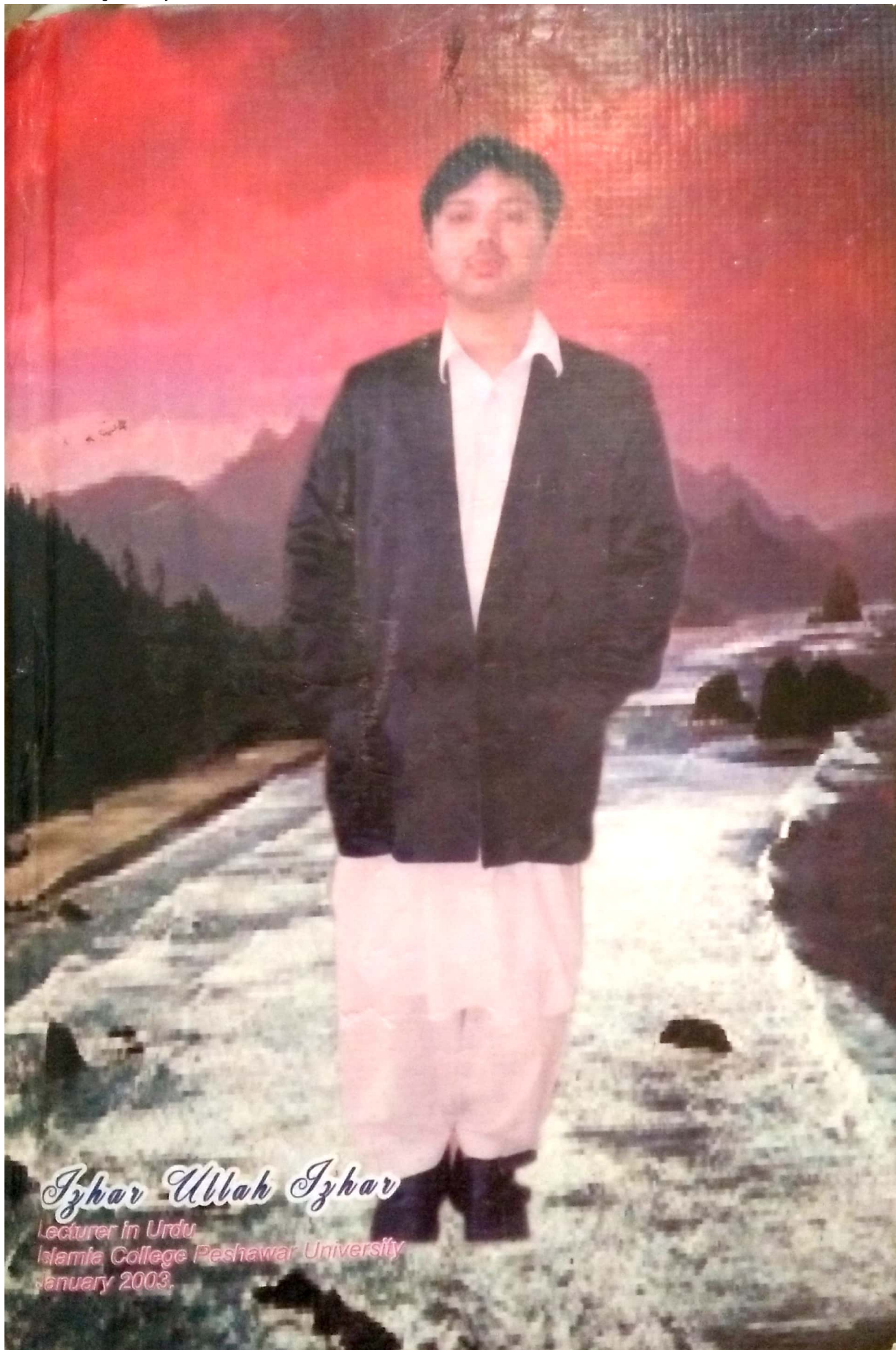

ستاد حوانی تصویر یہ خوب

اودا دے

Ketabton.com

اظہار اللہ اظہار

Izhar Ullah Izhar

Lecturer in Urdu
Islamic College Peshawar University
January 2003.

۱۵۲۱

ستاد حوانی تصویر یہ خوب
اودہ دے

اظہار اللہ اظہار

پنچلہ مینہ بانڈی حق دگڑما

- * کتاب ستادخوانی تصویر یہ خوب اودہ دے
- * مصنف اظہار اللہ اظہار
- * ترتیب محمد ایاز غزالی، شکیل احمد نایاب
- * اہتمام پروفیسر شوکت اللہ حسن، محمد داؤد کمال حسن
- * پروفیسر ریڈنگ * نوشاد حکیم، پروفیسر سید ایوب شاہ
- * رومبہ اشاعت * جنوری ۲۰۰۳ء
- * پریس انصاری پرنٹنگ پریس محلہ جنگی پینبور
- * کتابت ارشاد خانہ "پنبتو اکہریہی پینبور
- * قیمت ۱۰۰ روپیہ (۱۰۰)

انتساب

دخيل عظيم پلار پروفيسر انعام الله جا قيس
او دخيلي درفي مور په نومونو چي
ساه ساه ئي راته د جنتونو نكهتونه
راسپري . او نظر نظر ئي راته په لارو
كښي د رفعتو او اسمانونه او د اسمانونو
رفعتونه غوروي

اظهار الله اظهار

دَهاڻيکو

هيٽي رنگونه، موضوعات او ڀينتنه هاڻيکو

لاڙهه هاڻيکو خپلو ښاڻسته خو يونو او سپڻځلو روڼو ڀينتنه کړه. دې زړه راښکونکي ادبي صنف دومره لږ وخت کښې د ڀينتون قام د اجتماعي لاسخوړي مرکز ته ځان ور او رسولو چې د شعري اصنافو د ارتقاء په تاريخ کښې ې خيال کول هم يو خوب او خيال گڼل کېږي. د کومو صفتونو په بنياد چې يوه معاشره د خپل وجود جواز راپېدا کوي. هغه او من کم او زيات د ڀينتي هاڻيکو په خټه کښې اغېز شوي ښکاري. دغه وجه ده. چې هاڻيکو په يوه مرحله کښې هم د ڀينتون قام نه ځان په فاصله نه دے ساتلې. ښه په نړه د دوي په غم ښادي او مري ژوندي کښې شريکه شوي ده. او د ڀينتون د ژوند ژواک نه ې نه يواځې ځان خپل ساتلې دے. بلکه قدم په قدم ې د ڀينتي سيمي د ژوندي روایتونو د رڼو قدرونو، سماجي غوښتنو، تهذيبي روڼو، اولسي ژوند او ثقافتي هلوځلو نه د خپل زړه

درزاکانی جو پری کړی دی . او اوسن د هایکو په ساه
ساه کښې د پښتني خاوري وړې نغمه نغمه را پورته
کښي او په په خورښي .

لنډه دا چې پښتني معاشره کښې د زېږون نه را
واخله تردې ساعته پوري شومره بدلون راغلي ده
هایکو ترې په مکین مکین خپله غږنه او په هند هنر
خپلې مرمرینې لېسې را چاپېره کړي دي . او په خپله
زورینه لوپته ئې ورله شمله هکله ساتلې ده . حکم
خو د خنو بناغلیو له اړخ نه د پښتني هایکو غندنه
بچي داسې ښکاري لکه سره چې خپلو پښو له تېر را
اوبغوي .

د هایکو په موضوعاتي ارتقاء د خبرو کولو نه
وړاندي دا لازمي ضرورت محسوسېږي چې د هایکو په
هیتي بدلون او پرمختگ دی هم رڼا او غورځولې شي .
هایکو چې د جاپان د اوږد نظم " هایکائی " نه هان
را بېل کړو نو گڼو شکونو کښې ئې هان څرگند کړو . او
په خارجي سطحې ئې خپل گڼ شمېره تجرباتي تصویرونه
راښکل . ولې د خینو تصویرونو تجربې او د خینو تجربو
تصویرونه پکښې لکه دکانی د بت په هاله ولاړ پاتې
شو . او د ارتقاء هېڅ تحرک او تموج پکښې را پېدا نه
شو . چې حیثیت ئې اوسن د تاریخي حوالو نه سلواصت

ہم نہ دے پاتی شوے . ولیٰ حنیٰ اہخونہ ئیٰ نہ
 فقط ارتقاء سرہ مخ شو بلکہ دخیل پر فحش سفر د
 دنیا گت گت تہ ور اور سول . خو چونکہ دغہ صورتونہ
 ہم د دنیا نورو رتبو او ادبیاتو سل پہ سلہ خیل نہ
 کرل او دخیل مزاج او استعداد تر مخہ ئیٰ پکینی ضروری
 بدلون او خیل خان سرہ مناسب سمون راوستلو حکہ
 نو پہ ہیٹی سطحی ئیٰ نور ہم کن اشکال او تماثل مخی
 تہ راورل چی د وخت بدلدونکیو ساعتونو کینی
 حینو خیل خانونہ ژوندی اوساتل او حینو لکہ د
 سمندر د موجونو د سفر پہ لارہ کینی خیل وجود
 او بایلولو .

دہائیکو دہیٹی تاریخ احاطہ کول یقیناً یو دہر
 وخت غوبستونکے عمل دے . حکہ نو دتہ د عالی
 ادبیاتونہ او خاصکر د مشرقی ادب نہ دہائیکو یو خو
 نمائندہ ہیٹی نمونی ورا ندی کولے شی .
 دہائیکو د دری مصرعہ ایز تعین نہ ورا ندی پہ
 عالی ادب کینی د یو مصرعی ہائیکو کافی ، دغہ رنگ د
 دوو مصرعو ہائیکوکانو ہم سرو نہ راپور تہ کرل . او
 تردی ساعتہ پکینی طبع آزمایی کینی . خو داسی صورتو
 دہائیکو بنیادی ہیو لے سرہ زیات سمون نہ خوری .
 لہذا د بقاء پہ حقلہ ئیٰ خہ وائیل ہم دہرہ گرانہ دہ .

البتاه دَ نِسُونِي پِه ڊول تَرِي نَه مثالونَه وِرا ندي ڪِنِي.

” دَ يوي مصرعي هايڱوڪاڻِي “

ترجمه ۱: يو لوڪي ده ڇي پِه پار ڪنگ راکوز ٻي گوره

(ايڪيسز روٽيله)

ترجمه ۲: باران پِه هره ڪڙڪي

(ڪورڊن ڊين سوويل)

۳: دَ ڪڙه مار دَ سراسمان دَ ڏي

(محمد اياز غزل)

۴: دَ تعبير ونو لار ڪنِي ورڪي شمه زه

(شڪيل احمد ناياب)

۵: خو پلوشو زما دَ سترگو نظر هم يورلو

(اظهار الله اظهار)

پِه ڊي ٽولو مثالونو ڪنِي دَ هايڱو داخلي مزاج

پتو پتو ٻي ڪوي. تصوير ونه پڪنِي جو ٻي ٻي - دَ

فطرت حادثي او دَ تڻيل رنگونَه پڪنِي ترغاره اوڻي.

وڻي دَ شعور پِه سمندر ڪنِي لهغي غور ڇنگ نه راوي.

دغه سبب دَ ڇي دلته تصوير ونه يو اوڻي تصوير ونه

او عڪسونَه ڊي. حرڪت هم پڪنِي محسوس ٻي. خود

فکر وِرا ندي منزل او دَ نتيجي ڪوتلي مرحلي ته ذهن

ڇو پِه گرانه وِرا سوِي. او پِه خپله داسي وائي ڇي

زمونن دَ فني تڪميل زاويي پِه نامعلومه لاره ڪنِي

ورکي شوي دي. مونن نيمگري نيمه خوا يو.

”دوه مصرعه ايزي هائيگوکافي“

ترجمه: د جنوري ورځې تاريخ دے
د ډي گوټي لا تراوسه مخي دينه

(باب بولدمين)

”ع۱: ستا لومپه که ې رانه وره
زه به خپل خان په اباسين لاهوکومه

(اظهار الله اظهار)

”ع۲: ما باندې ستا سترگي پلا گداني دي!
گني نو اور به په ټول کلي پوري کړوما

(اظهار الله اظهار)

کېدے شي دلته خني اعتراض کونکي دا هم اووايي
چې ورښي دوه هائيگوکافي خود ”يا قربان“ د التزام
نه يو خواته ښيي د پښتو ټپي دي. او که چرته هائيگو
داسې وي نو بيا ټپه خه بلا ده خو ولي هائيگو په خپل
خان کني د پښتو د ټپي خواته هم لري. هکه نو د
ابلاغ د اسانتيا په خاطر او د تفهيم او وضاحت
دپاره د ”باب بولدمين“ دوه مصرعه ايزه هائيگو د
ټپي په هيت کني ترجمه کړے شوه. دوهم مثال د
ورښي په تتبع او مرسته کني راورلے شو البته

درېمه حواله د هائيگو او د پېي د صنفې تفريق په
خيال راوړل شوه. چې گڼې چرتو د دواړو صنفونو
هيتي امتياز يو بل کښې کېږ وډ او ورک نشي. او دا
هم چې حې نادان معترضين په مثال د اصل گمان
کښې بيا چرتو د خپل سر وېسته را اونه شو کوي.
او نوي ماتونه راجور نه کړي.

بهر کيف دوه مصرعه ايزه هائيگو د يوې
مصرعه ايزه هائيگو په مقابلو کښې زيات فعاليت
په دې لري چې تصوير د تصور په لاره روانه وي
ولې پښتو ادب سره سره په عالي ادب کښې د درې
مصرعه ايزه هائيگو د تخليق رجحان منگولې کلکوي
لگيادې حکه نو ورو ورو دوه مصرعه ايزو هائيگو
هم خپل نقشو نه پيکه او ت کړي دي. او د سفر نه
ي د ستومانې گردونه راتا شوي دي.

درې مصرعه ايزې هائيگو کافي د هيتي تنوع او
ساختياتي اختلاف باوجود خپل حقيقي روح ته زياتي
ورنږدې دي. حکه يې خو د تجرباتي پېښو باوجود ښکاره
مقبوليت هم موندلې دے. هائيگو چې د هيت او ساخت
کوم پېژندلې شکلونه ځان سره راوړلي دي. دلته
ترې نه يو خو د مثال په طور وړاندې کولې شي. د
درې مصرعه ايزې هائيگو يو قدم جاپاني شکل

اوولس سېلابيز شکل دے . په دې کښې اوولس چپې
د ۵ - ۷ - ۵ په ترتيب سره راځي او خپله تخليقي او
هنري اکاڼي جوړه وي .

په اردو ژبه کښې د ضروري ذخافاتو نه يو
طرف ته د اهاښکو د "بحر متدارک" دې ارکانو
سره سمه راځي .

فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فع

ياد موسيقي د دې ارکانو په مرسته سرته رسي .

سارے گاما پا

سارے گاما پا دراني

سارے گاما پا

مثالونه ۱-۲

خوب مي ليدو شه

نه راته يادېږي اوس

شوه ي تعبير ته

(قاسم محمود)

بس شو زما وار

۱۲۷

مينه وينې وينې شوه

ورکه مي کره لار

(فادم خټک)

ع ۱۳

په ټال ټپي ټانگي

ټني زره سټري ټغلي

اور ته وردانگي

(اظهار الله اظهار)

ع ۱۴

يو خوب او خيال دے

کارغه زده کړے کله

د زرفي حال دے

(اظهار الله اظهار)

دا انداز د پښتو ژبې بنيادي آهنگونو او صوتياتي نظام سره سمون نه خوري. لهذا په پښتو ژبه کې يې لا تر اوسه د تخليق يا وجود هېڅ مقام نه دے تر لاسه کړے. بله دا چې په درېو مصرعو کې ارو مرو او ولس چې ټايول يا ولس چې په درېو لنډو او بدو ټاکل شوو مصرعو کې بنديواني کول يو طرفته يقيناً يوه ضروري ده ولي هم دغه هنر د تخليق په فطرت ناروا اثر هم غورځوي. او يو ميکانیکي او مصنوعي فضا را جوړه وي. کم از کم د پښتو ژبې تر حده خو درې صورت تصنع کې هېڅ شک نشته اوس که څوک په دې ترتيب کې د تخليق صحت په ځان ساتلې شي. نو بيا خو پکې هېڅ عيب نشته خوداسې ښکاري چې دا درې به شري نه شي.

دلته د درې مصرعه ایزه هايڼوگانو يوڅو نور
شکلونه هم اوويني .

ع ۱ اوځانده

که خوښه دي وي (۳-۵-۳)

اوژارپه

(شکيل احمد ناياب)

ع ۲- او مننه

زما خبره (۳-۵-۳)

دوبابه شه

(محمد اياز غزل)

ع ۳ ستانه به زار شمه خو

که دغه حال وي کله (۴-۴-۴)

ستانه به زار نه شمه

(محمد اياز غزل)

ع ۴ زما دکور بنديان خودومره هم خاموشانه وو

اوس خوزما هاغه معصوم بچي هم حال دادے چي

زه ئي په زوره تخنووومه خونخندا نه وري

(اقبال حيدر) (۱۶-۱۶-۱۶)

ع ۵ ستوري رانگارم پلوشو کښي د ژوند

ستا بناسته نوم د رنگينو لولکوپه وزرونو ليکم

چي د وړمنو قلم راواخليمه زه

(اقبال حيدر) (۱۱-۱۹-۱۱)

۱۲۱ دا د سحر خاموشي
 خود بناخونو منځ کښې شور کوي نن
 يوه يواځې پاڼه (۷ - ۱۲ - ۷)
 (جے . ډبليو پيکټ)

۱۲۲ سيني د پېغلو د لاسونو سره هم پورته شوي
 داسې بڼکار پېږي گڼي (۱۶ - ۷ - ۱۶)
 يوه پرده باندې گلونه راټوکېږي رږي
 (روډ ويلموټ)

۱۲۳ د لولکونو به ډولې جوړه کړم
 زه به رنگونه د سپرلو ټول په جرگه درولم
 تابه بوخم لېونې (۱۱ - ۱۶ - ۷)
 (اظهار الله اظهار)

۱۲۴ مخې رانه مه اړوه
 لکه د سپينکي شان د اورنه الوتلې مه
 تاله راغلې مه (۷ - ۱۶ - ۷)
 (اظهار الله اظهار)

۱۲۵ اوگوره
 زه د خپلو سپوږميو اوږو باندې سورلي کوم
 تاسره سيالي کوم (۳ - ۱۶ - ۷)
 (محمد اياز غزل)

ع ۱ : د پوډريانود ژوندون قصه بيه تاته كوم

زما جانانه (۱۶ - ۵ - ۲)

کينه

(شکيل احمد ناياب)

دغه رنگ د موضوعاتو يا عنواناتو د لاندې ليکله
 شوي هايکو کافي او د مسلسل هايکوگانو مثالونه هم
 له نظره راتپريږي چې د تجسس فقدان پکښې
 محسوسېږي. داسې هايکو کافي قدم په قدم خپله
 موضوع وړاندې بولي او د گڼو تصويرونو رنگونه
 پکښې د يو مرکزي تصوير حهره راښکاره کوي خو چونکه
 داسې هايکو کافي د هايکو جامعيت، اختصار او علامتي
 پېر ايښي ته زيان ور رسوي. ځکه ترې عام طور سره
 تخليق کوونکي ډډه کوي. او يو بدعت ټي گڼي.

دغه رنگ د نثري نظم په رنگ ځني تخليق کونکيو
 نثري هايکو کافي هم ليکلي دي. چې په درېو کرښو کښې
 خپله افسانه سرته رسوي ولي داسې هايکو کافي له
 آهنگ او عنايت نه معرې وي ځکه د پښتنو د ذوق تنده
 پرې نه ماتېږي داسې برېښي چې د نثري نظم په
 رنگ به پښتانه د نثري هايکو معاني صورت خپلولو ته
 تيار شي ولي د موضوع ترغځه د نثري هايکوگانو
 يو شو عکسونه ځکه وړاندې کول شي چې د هايکو

هيتي سفر اندازہ ترې هم اوشي. او د قاريڼي ريكارډ
سمون هم سم شي .

” مثالونه “

ع۱ زه د خپل کور په چت ملاست نيم
توره شپه ده د اسمان ستوري شمارم
خوداسې بنکاري چې ترې ستا غمونه ډېر زيات دي
(شکيل احمد ناياب)

ع۲ دکړه مار د پاسه يوسف خان شوک دے
تانه پته ده چې لغه هم غزل دے
مينه د قالبونو پروا داره نه وي
(محمد اياز غزل)

ع۳ ستوري زما د خپو بناپونه دي
دا ټول به زه په يوه هنر را يوځاے کړم
اوستا د زني خال به ترې نه جوړ کړم
(اظهار الله اظهار)

په دې موقع دا صراحت هم ضروري کيږي چې
په عاليې ادب کې همدغه رنگ په مشرقي ژبو کې د
هايکو د مخلوط بحر و نو تخليق هم مخي ته راغلي دے
خو پکې د اهنکو نو سمون سم نه دے ځکه
يې يواځې په يادولو اکتفا کېږي. مثالونه يې نه شي
وراندې کولے.

دا د هائيكو د هيتي سفر يو شو پراوونه وو. خو
 خه ته چي پښته هائيكو وييلے كښي. هغه ددي ټولو
 هيتونو نه خاڼته بيل كړه وړه او خوند رنگ لري
 پښته هائيكو متوازي الاوزان هائيكو ده چي هره
 مصرعه ي بلي سره برابر او پيه ترنم او اهنگ كښي
 تر لے شوي وي. چونكه دي هائيكو كښي مصرعي لنډي
 تنگي يا اوږدښي لنډښي نه هكه ي د پښتنو منصفانه
 ذوق خوښوي. دا ساختياي سلسله د پښتنو د موسيقي
 سره هم سل پيه سمه ده. او حافظه ي هم پيه
 پوره تنزي قيلوي. خو دلته دا وضاحت هم ضروري
 ده چي پښته هائيكو يواځي د دريو برابرو مصرعو
 تکرار هم نه ده. بلكه د يو خاص يو ولس سلابين
 بحر د التزام نامه ده. چي د رزميه بحر ونو دي
 ارکانو سره لږ ډېر مماثلت لري. ارکان دي.
 "فاعلاتن مفاعلتن فعلن"

پيه هيتي اعتبار پښته هائيكو د خاص يو ولس
 سلابين ردهم سره هكه او تر لې شوه. چي پري د
 پښتو هائيكو ليكونكيو خان خان ته اجتهاد او اجماع كړي
 ده. او پيه پښتو ژبه كښي چي تر دي ساعته خومره د
 هائيكو كانو مجموعي مخي ته راغلي دي غالبه او درنه
 برخه ي هم پيه دغه خاص اهنگونو كښي وجود موند

دے۔ او بیا پری دڙینتنو اولسی زوق پوره پوره اعتماد
هم کړے دے۔

دڙینتنی هایکو په دغه خاص هیئت کښی پچی کوی
مجموعی مچی ته راغلی دی. پکښی د ښاغلی اسماعیل گوهر
”سکا“ د اظهار الله اظهار ”راته غور و نو کښی ښکری
شرنگوی“ ”کالږی د کل په لاس کښی خوند نه کوی“
اودا مجموعه ”ستا د خوانتی تصویر په خوب اوده دے“
دغه رنگ د ښاغلی چاکر دیدار یوسفزی ”نسکوری لپی“
د پروفیسر نواز طائر ”خوبونه خیل کلی کښی“ د ښاغلی
ناهد سکر ”خیلو خوبونو له تعبیر لټوم“ داسی د
ښاغلی محمد ایاز غزل د هایکو مجموعه ”د ښایستونو
د صرا وریځی“ اود شکیل احمد نایاب ”پلوشی“ هم
په گوته کړی شوی بحر کښی د تخلیق د مرحلونه راتپری
شوی دی۔

د هایکو په داسی هیئت دڙینتون قام درې طبقی
متفق دی پچی پکښی مشران، خوانان او ښاغلی شاملی
دی. حکه دغی اتفاق له د اجتهاد او اجماع نامه ورکول
عین روا داری ده. او دغه خاص یوولس سیلابیزې
هایکو کانی ښینتی هایکو کانی کنل ښی بی خایه نه دی.
په دی خاص تناظر کښی دا یو څو هایکو کانی اولولی.

ع۱۱ زرہ می تنہا کی شی لوخہ اوکری
 پوہر چي اوٹکی توریالی د وطن
 د خور د سر لوپتہ ہم خرٹوی

(شکیل احمد نایاب)

ع۱۲ یوی گوجری تہ لھکولو ویل
 تا یہ یو ورٹی سندر لاهو کری
 مور دی یہ پیو کنی اوبہ گروی

(محمد ایاز غزل)

ع۱۳ د داسی خلقو پہ ولقہ کنی دے ژوند
 چي یہ نصیب ی د سپر لوزبکہ دہ
 خوبیا ہم یی پہ اسمان لاری توی

(ڈاکٹر دیدار یوسفزی)

ع۱۴ چا راتہ وے چي د سپر لی ورٹو کنی
 لھغہ تر لری گرتی ساکو پی
 حکہ پتہی کنی می شرسم اوکڑل

(اسماعیل گوھر)

ع۱۵ د لھپتال لھغہ منجوسہ گری
 می نہ لھس بزنی چي تا ماتہ اووی
 ”خپل خان می بایلو تہ می اوکتلی“

(پروفیسر محمد نواز طائر)

ع۶: دا خندا کانی ئی فریب وی لهی
 دَ وخت مچنه کینی دل کپری مدام
 دَ ادم زویه ماته سپک مه کوره
 (ناهد سحر)

ع۷: لوخی چی کچن کینی گنده پاتی شی
 راشی په ژبه ئی صفا ستره کپری
 زما دَ بِنی نه پشو پاکه ده
 (ظفر خان ظفر)

ع۸: دَ محبت له عظمتونو نه زار
 چی دَ زامنو ئی ودونه جوړ شی
 میاندي په سین سر گدا کانی کوی
 (اظهار الله اظهار)

ع۹: په شرق دی اولگی رسمونه دَ بنار
 چی دَ کمری کپکی می بپرتاه کوله
 ما دَ هوسی کت کینی مپلو اولیده
 (اظهار الله اظهار)

بهر حال دغه خاص هیت کینی دننه هم حتی
 تجربی په نظر راجی - پورتنی واره مثالونه دَ معری
 هایکوکانو په زمره کینی راجی - خو په دغه
 معلوم چوکات او هیت کینی متقی هایکوکانی هم لیکل
 شوی دی - چی په دری مصرعو کینی ئی ترتیب اوپری

را اوري يا وړاندي ورسټو کښي. د مثال په طور
 داسې يو ولس سېلابيزي مساوي الاوزان هايکوکافي
 شته چې وړمبني دوه مصرعې يې په قافيه کښي تړلې
 شوي دي. او اخري مصرعه ورسره په اهنک کښي
 برابره وي خو معرّي وي. دغه رنگ اولني او
 اخري مصرعه د قافيو په اهنکو نو کښي راټوله
 وي. ولي دويمه يا منځني مصرعه د قافيه نه
 ازاده وي يا اخري دوه مصرعې د قافيو په لړۍ کښي
 سللې شوې وي. او اولني ددغي قدغن نه خلاصه
 وي. داسې مثالونه هم شته چې درې واړه مصرعې
 پکښي هم قافيه او هم ردیف وي. خو کومه يې ساختگي
 چې په معرّي شکل کښي موندل شي. عموماً ترې دا
 نور واړه صورتونه په خه نه خه حوالې سره
 عاري وي. بهر کيف دلته د وضاحتي ترتيب سره
 سې هايکوکافي را نقل کښي.

”مثالونه“

۱ ارمان په غښ کښي د ارمان ورک شولو

مانه د لاس کرښو کښي هان ورک شولو

د زړه درزاد پسي اوس لاړ چرته شم

(اظهار الله اظهار)

ع۲: ما پکڻي عڪس د لپونتوب اوليدۂ
 په سوچ کڻي درکه شوه د ژوند ائينه
 زه ځي بيدار شومه، ما خوب اوليدۂ
 (اظهار الله اظهار)

ع۳: دسترگو تور دي د غزل مطمح کرم
 داسي راتول راتول تقسيم شومه زه
 لکه د کاني په مينځ نيم شومه زه
 (")

ع۴: دوخت رفتار لا او درولے شي شوک
 داسي په وړاندي زمانه لاره شي
 ځي ائينه دانه وانه لاره شي
 (")

ع۵: زغیر موکے، موکي زغیر اوخوره
 تعبیر مي خوب، خوب مي تعبیر اوخوره
 نن دي وينورانده تصوير اوخوره
 (")

دا حقيقت دے ځي ليک د تخليق په پمانه خپل
 اعتبار اونه بايلي نو بيا ځي د هيت د وجود او ثبوت
 د پاره د هڅې خارجي دليل جواز نه رامېدا کږي
 خو د ظاهريستو نظر لندنگ وي. او د هر څه
 د پاره يوه ټاکلي شوي پمانه او فرم غواړي. او په

دغه فریم کڻي ٿوند او فن دواڙه بند يونان ۾ ليدل
 غواڙي - دا خبره ڪه اوکڙي شوهه ۾ ڏي ڏي
 جامد ذهنون او رجعت خونون ڪو عنصر وڌا خيال
 ڏي ڏي ڏي هائڪوڪه ڏ - ۵ - ۷ - ۵ ڏي اوون سلاڙين
 ترتيب اونڌي لڪي شي - نو هغه به ڏي هائڪوڪه
 وي . او حال ڏاڏي ڏي داسي نارو او قدر غون ڏي پانين
 هم ڏي تخليق ڏي فطرت ڏي لارهه ڏي خندا ڏي - نو ڏي
 آخر ڏي ڏي اوون سلاڙين ڏي ڏي ڏي او
 ڏي ڏي ڏي پانين ڏي ناست ڏي . او ڏي ڏي ڏي
 دغه ترتيب ڏي ڏي شاعري ڏي ڏي نو ڏي
 يوه خبره وه خوداسي هم ڏي ڏي - ڏي
 هيئت خونون ڏي شاعري ڏي ڏي بلڪه ناست وي ڏي
 گوٽي شمري او خان ته لنڊي او اوڊي مصري
 رايادوي او ڏي لاس ڏي ڏي ڏي او
 خويون ڏي ڏي ڏي ڏي ڏي ڏي
 وختونه ضائع ڏي - ڏي ڏي ڏي سلسله ڏي
 آورد ڏي امد غلبه وي .

سوال ڏا رايادوي ڏي ڏي دغه پراي ڏي
 ڏي ڏي ڏي ڏي ڏي - ڏي ڏي ڏي ڏي ڏي
 لري او ڏي ڏي ڏي ڏي اوونو يو فریب
 او رياضي ڏي ڏي -

دا حقيقت دے ڪه جاپاني هائيڪو پڻتو ته راڻي نو
 ڊپنتو ڊوڊ دستور ڊ لائڊي به ڊي هيٺ ، ساخت
 او معيارون او پيمانو ڪڻي لازمي بدلون راڻي . ڪه
 ڇي جاپاني ڙيه ڊ خپل مجموعي مزاج او صرفي نحوي
 او صوتياتي جوڙڻت ڀه اعتبار هم ڊپنتو ڙي سره
 اڀيڪه نه لري او س ڪه پڻتانه هائيڪو تخليق ڪوي نو
 ڀه هيٺ ڪڻي به ڊي ڊپنتو ڙي او ڊپنتون قام ڊ
 معروضي حالاتو ڀه تناظر ڪڻي ڪي او زياته خامخا
 راوي . ڪه ڪه ڀه اساليسو ڪڻي دغه بدلون رانسي
 نو بيا دا ٽوله سلسله هسي يوه لوبه ٽوقه شي ڪه
 نو داسي عناصر و له پڪار ڊي ڇي ڊ نور و ڊناپوهي ڊ
 فڪر نه زيات ڊ خپل مرڀين او مرڀين ذوق جاج
 و اخلي او ڊپنتي هائيڪو ڊ تحريڪ مڃي له ڊي نه راڻي
 ڪڻي نو ڊ غور ڪونو ڀه ڊي سمندر ڪڻي به لڪه
 ڊ گنگڙي لاهو شي .

ڪڻي ليڪونڪي ڇي پڪڻي بناغلي اسير منگل ، بناغلي
 اباسين يوسفزي ، بناغلي روبان يوسفزي ، بناغلي
 غازي سيال ، پروفيسر محمد نواز طائر او رحمت شاه
 سائل ڀه اولني قطار ڪڻي ڀه نظر راڻي . ڀه ڊي بحث
 ڪڻي هم لوستونڪي تهڻ باسي ڪڻي ڇي هائيڪو ڊ جاپان
 نه نه ڊه راغلي بلڪه ڀه پڻتو ڪڻي ڊ ڪاڪري غاري ڀه

شکل کڻي وڙاندي نه موجوده وه. دا خبره غير
 تحقيقي، غير منطقي او غير اصولي ده. غير تحقيقي به
 دي ده جي مون سره ڏکاکري غاري ڏ ارتقاء لهن
 معلوم تاريخ نسته. فقط ڏيوڻو خورو ورو وراستو
 اوگڙو وڙو نمونو به لاس راتل ددي خبري دليل
 ٻنهي نهي ڪڍي. گني جي هائيڪو به ڏکاکري غاري
 نه راز ٻڌي وي. دا بستائي بناغلي خودومره پوري
 وائي جي ڏجاڻان هائيڪو هم ڏڀنتو ڏکاکري غاري نه
 راپدا شوي ده. ڪمال دے ڏهائيڪو ڏ صنف يو معلوم
 تاريخ دي جي ٿولي دنيا ته ٻسڪاره دے. او به پوره
 تواتر سره ڏ ابتداء نه راواخله تر دي دمه پوري
 رارسيدلے دے. او حال دا دے جي ڀنتنو اڍيانو لا
 تر اوسه دا هم نه دي پڙند لي جي ڏکاکري غاري ٿه
 ساخت، ٿه تاريخ او ٿه ٿه هيتونه دي. او ڏ
 کومو خاص موضوعاتو احاطه ڪوي يا به ڪلاسيڪي
 شاعرانو کڻي دا ڇا، ڇا تخليق ڪري ده. او دا هم جي
 ڪاکري غاره او هائيڪو به هنري او هيتي حوالو ڏ
 يو بل نه به ٿومره فاصله دي. ڪه چري دا دويي
 شي گني جي داد هائيڪو اضافي ڪنٽريبيوشن دے. جي
 به ڀنتو کڻي ئي ”ڪاکري غاري“ را او وڙتلي نو بي
 ڇايه به نه وي. گني جي ڀنتي هائيڪو ڀنتانه ڏ

خپل ماضي د ورکو نندارو تماشو ته راپارولې دي -
 (اوداهم د هاييکو کمال دے چي پښتانه ئي يو واري بيا
 په تپه مين کړل) -
 د "هاييکو" او "کاکړي غاري" رايو خاڼه کولو
 دعوي غېر منطقي په دي حواله ده چي "کاکړي غاري"
 خاڼه ادبي صنف نه دے - بلکه د اولسي لوبو پوقو
 دونهرو ، ارونو اود لفظي او ذهني کړتېونو حيثيت
 لري - بل ئي رواح دومره کم پاتي شوه دے چي اکثر
 پښتانه پرې په خپله هم د سره نه رسي - د سوچ
 مقام دے چي په کومو داوونو پيچونو کښي پښتانه
 په خپله تېرو ئي - نو جاپانيان به ترې نه اخر
 څنگه اثر واخلي او بيا به ورله لا د يو ادبي صنف
 مقام هم ورکوي - حقيقتا دا دے چي د جاپان اود
 پښتو ادبي تاريخ داسي لښځه ثبوت هم نه لري چي
 گڼي دغي مفروضي ته پرې تقويت ور اورسي - اوس
 که چرې جاپانيانو د پښتو ادب نه خه استفاده کول
 هم غوختل نو د پښتو ژبي نور معلوم صنفونه نه
 وو چي د کاکړي غاري غوندي مجهول څيزونو پورې
 به اختل - دي لږ کښي د قلندر مومند صبا راي د
 چي پښتو ليکونکيو له نه دي پکار چي د هر راتلونکي ادبي
 صنف چرې دي په پښتون ثقافت کښي د کتلو ضد

اوکري - خاص کر چي لھنجي قرينه پري هم شهادت نه کوي -

د "کاکري غاري" او "هاينکو" د اتصال او يووالي دا دعويٰ اصولي پيه دي ده چي د "کاکري غاري" او هاينکو تر منجه دومره ظاهري، باطني، لفظي، معنوي، منطقي هيٽي، شعري، خارجي او داخلي لري والے پروت دے. چي د دواړو رايو هائے کولو عمل د جهل مرکب پيه دربره کني راجي اوس که د ذوق خاوندان د هاينکو هيٽي ادلون بدلون ته يو نظر هم وراوگرځوي نو ددغو ياد بناغليو د راجوري کري شوي دراجي دراپ سين به پيه خپلو سترگو اوويټي -

اوبيا پيه تيره تيره بناغلي رحمت شاه سائل پيه دي حواله دومره خطرناک حد ته رسېدله دے چي د سياق اوسباق نه يو خوا ته د پښتو د ميسري شاعري د خزانې نه د درېو درېو مصرعو خود ساخته اکايي جوړوي - او د هاينکو عنوان ورله وړکوي که د بناغلي وس اورسېده نو د پښتو د کلهي شاعري نه به د خه وړاندي ورسټو د مصرعو پيه خارجولو او پيه خه ضروري تحريفونو او اصنافو هاينکو کافي راجوري کري - دا رښتيا دي چي چرته هم د علي او ادبي تحقيقي لاري بندي وي - نو بيا هم داسي ناروا او ناشوني کيدي

خو شڪر وِستل پڪار دي. چي پڻتانه اوس په چا هم
 په پتو سترگو باور نه کوي. سائن صاحب ته دي
 معلومه وي چي هائيگوڻه د گنجي لپوني مينه هم
 نه ده چي هر کس او ناکس به پکښي دخيلي برخي
 تر لاسه کولو خوبونه ويني.

بهر کيف د ظاهري هيت نه يو خوا ته هائيگو
 يو داخلي صنف هم دے چي د لسو ژوند او د ژوند
 لسجي د جمال د احساس د لاندې په ژورو تخليقي تجربو
 کښي رانغاړي. دا صنف د بڼکاره وضاحتونو نه خائنه
 يو بيله د رازونو لار را اوباسي. لکه د غزل د صنف
 هائيگو هم د رمزيټ، اخفاء، اشارو، کنايو او استعارو
 په ژبه خپل پيغام بل ته ورسوي. دا صنف دخيل
 ورک داخل نه د انکشاف ساعتونه رازين وي. او د
 موجود نه زيات محسوس ته پام ورگرځوي. دا
 رښتيا دي چي هائيگو يو ادبي صنف دے خو هائيگو د
 يو سپڅلي تهذيب او کوټلي تمدن نامه هم ده.
 هائيگو د رنگونو او تصويرونو هنر دے. خو د
 ژوندي تصويرونو هنر چي خائنه د جهان خواره
 عکسونه راستنوي گني چي هائيگو د متحرکو تصويرونو
 خاموشه ژبه ده او د ژبي د خاموشيو گويان انځور دے.
 د هائيگوگانو رانه تصويرونه که مونږ له خه

جوابونه را کوي اوڅه رازونه راته وايي نود
 شونډو په سر راته څه سوالونه او ټپوسونه
 هم کوي. هائيکو د تاش يو غورځنگ هم نه دے بلکه
 د يوې زورورې تخليقي لمسي او باطني تجربي يوبتاسه
 او هنري اظهار دے. دلته لمسي تصويرونه کېږي او
 بيا دغه تصويرونه د نسلونو په تاريخ د انسان
 په نفياتي او د موسمو تو په بدلون رابدلون او
 د تهذيبونو د زمانو په ټيټ او لهک کېږي ورکېږي
 او ښکاره کېږي، ډوبېږي او رابرخپه کېږي او
 د انسان ذات او کاستات ترمنځه فاصلي په مينه
 مينه او باسي. معاشره په خپلو کړو وړو او خدوخال
 کېږي په هنر هنر راښکاره کوي.

ددې نه اگاهو چې د هائيکو په موضوعا سرسري
 خبرې او کړې شي لوستونکو ته د مغربي او مشرقي
 ژبو د ځينو هائيکوگانو ترجمې په دې غرض ور
 وړاندې کېږي چې يو خو ورته د هائيکو د افاتي
 تخليقي اندازه اولگي او بل په دې وسيله د مختلف قامونو
 د سوچ د انداز نه هم خبر شي. دغه رنگ د هائيکو
 په مختلفو ژبو اثر او د مختلفو ژبو د هائيکو په ساخت
 او موضوع د غور زېږدي اشاراتو لپره ډېره اندازه ورته
 هم اوشي او بيا د پښتو ژبې د فراختيا، مېلمستيا، اظهاري

قوت او جوهر پسته ورته هم اولکي اودغه رنگ په
 دي بهانه د دنيا د نورو ژبو او پښتو ژبي د هايکوکا
 نه تقابلي عکسونه هم دوي ته را وړاندې شي او
 دا شعور ورته حاصل شي چي د پښتو هايکو ساخت او
 هيت ولي د دنيا د نورو ژبو نه خائنه او بدل دے
 يا دغه رنگ پکار دي .

د انگرېزي هايکوکانو د پښتو ترجمي

۱

The baby ته دې ماشوم چي ته نه گوري چي
 sucking his Thumb خومره په مينه کله کوتاه روي
 Moon gazes سپينه سپوږمي ئي ديد نو نه کوي
 (Tom clausen)

۲

First snow د موسم واوره ورپدل شروع شو
 gathers د انغري نه گير چايسه گوره
 all in نن د يارانو محفل بنه گرم دے
 (Barbara Ressler)

۳۰

۳۱

In a swing اچي په تال باندي جوته او خوري او
 The widening eye بياراته او خاندي د شونډو په سر
 of the smile ډک د موجونو سمندر شمه زه
 (John Thompson)

د فرانسيسي د يوې هايکو ترجمه

۳۲

vent dérangé, هواته او کوره پاکله شوله
 on dance at 'orage د طوفانونو په اوږو الوخي
 e' est nuageet dobatā ستا لويته او د اسمان وړخي

د عربي ژبې هايکو کافي او ترجمې

۳۳

د روغ دي ټولي د دنيا دا ويري
 که ډي رښتيا د کائنات اوليدل
 دلته لويي ټوله الله لره ده
 کذب کل الخوف کذب
 الحق الحق في العالم
 الله اکبر الله اکبر

(مترجم پروفيسر عظيمه جليل عرب)

ع۶

چرتاه چي حُماه راتاه وړاندي ته ئي
 په بهره لاره هر کو ټپير قسم دے
 د الله هو يو هنکامه جوړه ده
 في كل مكان انت يا رب
 اي زمان اي مكان
 يزوي الصوت الله هو

(مترجم پروفيسر عطيه خليل عرب)

د فارسي ژبې هايکوگانې او ترجيې

ع۷

اوښکې مې کې کې او س توښېږي	گره کم کم است
بلا موده او شوه زما دننه	از زمانه يا در دل
د يو موسم حکمراني جوړه ده	یک رنگ موسم است

ع۸

داني باران د پشکال داسې وو	باران امسال
د اونو پاڼې زعفراني شوي ټولې	زرد پریده برگ دل
او ديوالونه مې دکور راشنه شو	سبز شد دیوار

دسندهی های کوفی او ترجمی

۹

غرونو ته او کوره لشی غبنه کوی
خوچی ازار ورپی شوکے نو
اوس دپیرو عذاب انسان دل کوی
گم صم تیا کُصار
ما کُن کی پیتر صین پیا
صد بن جا ازار
(اقبال حیدر)

۱۰

لھی نه خان له تندی اوژنی ته
ورپی لبغوندی لپون خو اوکړه
نود او بوچینه هم دله کبی ده
یاتی جا جهرتا
گولٹ سان ملی ویندا
منان مرو پیا سا
(اقبال حیدر)

د بلوچی های کوفی او ترجمی

۱۱

دا زپه می لھی بی قرار دے کبی
دهر موسم په زپه دا نغمه ده
دمتزلونو سپوری لری نه دی
بے قرار انت دل
موسم انت و دارانی
دورنه لت منزل
(پروفیسر غنی پرواز)

۳۳

۱۲

زہُ ہم دَمینی دَ احساسِ قیدیِ ہم ہرے ہنریک آن
رالہ کہ غم کہ خوشحالی را کوی دردِ بخشیت کہ دشی
ہرچہ چی غواری دجانانِ خوبندہ یاریہ کو لیگ انت
(ڈاکٹر علی دوست بلوچ)

دِ پنجابی ہائیکو کافی او ترجمہ

۱۳

پر پردہ دَ سپور و تماشہ نہ کوم
زہُ دَ ختلی نمر رنہ تہ و لی
دومرہ دَ لاندی نہ نظر او کرمہ
ڈھلے سائے دے دل میں کیوں تکی
میں بلندی ساں اینواں کیہہ وہندی
میں تے یا نن ساں چڑھے سورج دی

۱۴

خلقوتہ تکی دَ وفا زوتوم
اوس کہ زما نہ ہم جفا او شولہ
خُان لہ بہ یو چہ دودہ سزا و رکوم
میں سبق دینی آن وفا واں را
میتھوں ہے بے وفا فی ہو جاوے
دونی ملنی این فرسزا مینوں

ددي مثالونو په رڼا کېنې يقيناً چې د ژبو د تهذيب
 فرق به په لوستونکيو منکشف شوه وي. او دا
 اندازه به ورته هم لگېدلې وي چې د دنيا ثقافتونه
 په کوم نقطه رايو هائے کېږي او په کوم پړاو
 بيلېږي.

بي حايه به نه وي که د جاپان د ځينو نمانده
 هايکو نگارانو د يو څو هايکو کاتو ترجمې هم په دې
 مرحله رانقل کړې شي چې لوستونکيو ته دا شعور هم
 حاصل شي چې د جاپان زمکه او پښتنه خاوره خپلو
 کېنې څومره ثقافتي فاصلي او جذباتي اړيکي لري.

ع ۱۵: اوبه په غځه رابېداري شولي

نن چې ناسايه يو اوده تلوته

يو د چيندخي جي ټوپا وهه

(باشو)

ع ۱۶: څومره بي کچه زړه راښکون دېکېنې

دا د دوو غرونو منځ کېنې لاره چې ده

د بنفشې گلونه خاندې پکېنې

(باشو)

ع ۱۷: بڼي ورک ورک وومه يواځې وومه

چې مې يو اوجه ښانکه ماته کړله

د زړه د خلاصه مې ژرېلې دي نن

(شکي)

۱۸ع دَ خاموشی را خور جاود دَ پکڻي
دَ چيند خانو اوازونه واوره
يو الله هو او الله هو دَ پکڻي
(بوسون)

۱۹ع که دَ ما بنام تياره خوره شي نوخه
ا نرگسي سترگي جي اورا ونيسي
دَ زرهه په لار کڻي جي ديوي بلي شي
(بوسون)

۲۰ع ته دَ مارغانو وپنا واوره کنه
واڻي جهاز هو اکڻي پورته شي او
خيلو وزروله رپا نه ورکوي
(يا ماگو جي)

۲۱ع ورخه زمونڙه په سراور وروي
دَ شي مو وڙني حارثي دَ فراق
په کومه لاره باندي تگ اوکري ٿوڪ
(سانتوڪا)

۲۲ع ماسره مل زما خوبونو کڻي ده
سترگي جي پتي کيم بشڪاره ئي وينم
هغه زما نه جدا شوي نه ده
(سانتوڪا)

۱۲۳ع واوره 'هوا او د باران شرقا وے

د جدایی یہ دی موسم کبھی راشہ

چی قافلہ سره ملگری شو مونز

(اِسّا)

۱۲۴ع اُف دا سین بڈیرے بودا اووینہ لب

چی سروھلے یر وھلے گھرچی

یہ ادیرہ کبھی تری نہ لدر ورکہ دہ

(اِسّا)

کدے شی چی ختی د وھم رنخوران دا ھم وائی چی
 دانمونی ھسی بی خایہ راورے شوی دی . خوربتیا
 خبره داده چی یہ دی حوالہ پنتا نہ لوستونکی یہ
 ورمبھی خُل د ھایکو عالی تھذیب سره پشزندگلو
 تر لاسه کوی . او بیایہ دی پیر ایی کبھی لوستونکو
 تہ دا ھم خودے شوی دی چی ھایکو خومره سنجیده
 تخلیق دے او د خومره تخلیقی زارہ چاودون غوبتونکے
 دے .

پاتی شوه دا خبره چی ھایکو د کومو موضوعا تو
 احاطه کوی . نو ددی خبری بیکاره جواب خودا دے
 چی دایو ادبی صنف دے او د ادب موضوع ژوند
 سره تری وارہ موضوعات وی . خکہ نو یہ ھایکو د
 موضوعاتوقدغن نکول بخی ناروا کار دے خو چونکہ

هایکو د هیتی ارتقاء سره سره د موضوعاتی ارتقاء
 نه هم را تیره شوی ده نو باید چی سرسری ذکر
 ئی اوشی. د هایکو د هیتی تبدیلیو په شان د
 هایکو د موضوعاتی تنوعاتو اصل مرکز هم جاپان
 د حکه نو دغه وخت دپاره سپوری خپل اصل
 ته ورگرځولی کښی -

د هایکو د موجد او بانی "باشو" رای ده
 "د هایکو تخلیق کښی د ماشو مانو قطری
 روح ته نظر ورستونول پکار دی"

باشو د فطرت او د انسان ترمنځه رابطه د هایکو
 موضوع جوړه کړه او بیا ئی په یوه ننداره کښی د
 کڼو نندارو او تماشو سپوری هم په گډا کړل. لنډه دا
 چی باشو هایکو د فطرت رازداره او گرځوله -

"مسا او کاشیکی" چی د باشو معاصر وو د خپلو
 لسو فلسفیانو شاگردانو په مرسته د هایکو موضوع ذاتی
 وصائفو او شخصی انفرادیت سره او تړله او د هایکو
 د تخلیق سترگی ئی د انسان د داخل پت پتو نو ته ور
 ستی کړی خو دا سلسله ورستو د لفظونو یو څنګل
 کښی بدله شوه چی معنی به پکښی ورکېدی. حکه
 خو "بسو" ددی رجحان غندنه او کړه. او باشو ته
 ئی د ورستېدلو بکاره اعلان او کړو -

"بایاشی ایسا" د هائیگو تخلیق د زبېخلی طبیقی
 اود وړو وړو بچې وسو مارغانو خنارو و د درېدېدلی
 اورنځېدلی ژوند د اظهار سره او ترلو.
 اوبیا د جاپان د جدید هائیگو لیکونکیو سرخېل
 "سی، شی، ماماگوچی" د هائیگو د تخلیق خوره جولی
 کښې د فطرت د تماشو سره سره د کائنات د تکویني
 نظام رازونه او سماجی پېښو اسباب هم را ونغښتل.
 بهر کيف د موضوعاتو د تنوع باوجود دې ټولو
 هائیگو لیکونکو کښې فطرت او د فطرت متعلقات شریک
 قدر او موضوع وه. خو په جاپان کښې د هائیگو
 لیکونکیو یو داسې ډله هم پیدا شوه چې د فطرت او
 د فطرت سره تړلي عناصر او عوامل یې رد کول شروع
 کړل او د هائیگو په تخلیق کښې یې ددغې څیزونو نفی
 او کړه. د دوی په خیال تېرې لمبې او د فطرت د
 موسمونو بدلېدل رابدلېدل په ذهن کښې د ماضي
 د جاگیر دارانه سوچ عکسونه ورننه باسي ولې بیا هم
 د جاپان زیات تره هائیگو تکارانو د فطرت غښه
 کښې د خوب لیدلو عادت پرې نخودلو.

درې اختلاف په شا د تخلیق د آزاد عمل (Free
 imaginative creativity) او د تخلیقي انضباط
 (serious artistic discipline) د متقابلو

عملونو انگاري صفا اور بدلے شي .

ترخو جي دڙينتي هائيڪو د موضوعاتو تعلق د
 نو ڀيننه هائيڪو په دي لڙ کني په خان لهڻي قدغن
 نه ڀري . هاغه ٻولي هلي خلي جي دڙينتي د ژوند
 تصوير ترينه سازين . دا ئي په خان کني خايوي .
 البته اخلاقي قدرونه دڙينو د لاندې نه راوي
 دڙينتي هائيڪو پير ايه چاله هم دا بلنه نه ورکوي
 جي راشه په ما کني د خيلو سفلي او حيواني خواهشا تو
 لٿون اوکړه . يا په ما کني د خيل جنس زده ژوند
 او خٽکلي مزاج ننداري اوگوره اوس که ٽوک داسي
 کوي نو هغه پوهي شه او دهغه خدائے .

زه دلته يو واري بيا ددي خيال اعاده کوم جي
 ڀيننه هائيڪو کوم اجتماعي عمل او اجتهادي بصيرت
 رازين ولي ده بايد جي رعايت او لحاظ ئي اوساتلے شي .
 مطلب دا هم نه دے جي د تجربيو سفر دي په خائے
 اودرڀي . ولي ترخو جي په هائيڪو کني نوي کاميابه
 او معقول هيٽي تجريه نه وي شوي . نو د بي
 خايه اختلاف سنگر پر خودل عين روا داري ده . او
 بيا هسي هم د يوي کاميابي تجربي بي خانه غندنه
 رڻي ته نقصان ورسوي .

د موجوده ڀينتي هائيڪو کټه دا هم ده جي خيل

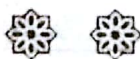
خان او خوله جامه ئي د پښتنو د ثقافت په رنگونو
 پياوړه کړې ده. د داسې هايکو راڼگ د پښتو ژبې د
 اوازونو، سېلابونو او انگازو گټورې لحنې دي. پښتانه
 هايکو نه يواځې د فطرت هنداره ده بلکه د فطرت
 او روايت د اختلاط نه د رازېږېدو نکو مظاهرو په
 ملا سورلي هم خورې لگيا ده. پښتانه هايکو د فطرت
 او روايت په گټه پېر ونو پښه نيو له د ژوند تر نښې
 لحنې رانيسې او نوې تنظيمي او هنري ماه پکښې
 ورپو کي. دغه رنگ خان له د مخ سره راټولوي.
 بايد چې پښتانه هايکو ليکونکي د چاپېره ماحول
 سره سره خپلې تخليقي چينې او د خان دنده رښتيا
 په پوره هنري پوستوالي او روانۍ سره رايوځانې
 کړي او د عظمت او رفعت نه هېرېدونکي ترانې او
 سندرې ترې نه را اوزېږوي. يقيناً چې هم داسې به
 کېږي.

په ډېر درناوي
 اظهار الله اظهار
 لکچر اردو شانگه اسلاميه کالج
 پېښور يونيورسټي
 نېټه: ۰۱/۲۱/۶/۲۰۲۰

حوالے

- ۱- اظہار اللہ اظہار راتہ غور و نوکینی بنگری شرنکوی
- ۲- اظہار اللہ اظہار کانی دکھل پانہ لاس کینی خونندہ کوی
- ۳- اسمعیل گوهر مسکا
- ۴- دیدار یوسفز، جم اکبر نسکوری لپی
- ۵- سہیل احمد "مدیر" ہائیکوانترنیشنل (اقبال حیدر نمبر)
- ۶- شکیل احمد تآباب "پلوٹی" غیر مطبوعہ
- ۷- ناہید سحر خیلو خوبونولہ تعبیر لپوم
- ۸- نواز طائر، پروقیس خوبونہ خیل کلی کینی
- ۹- محمد ایاز غزل دیناستونود صحر اور لپی (غیر مطبوعہ)

لوي مي داده چي بنده يمه ستا
بريت اخر اووايه په خه تا و كومه
چي يوه ساه مي هم اختيار كني نه ده

د اخري رسول امت كني يمه
اوس خوزما او د جنت تر مېنځه
بېني قسم دے فاصلي نشته دے

خوک په زما له حاله څه شي خبر
يونو ډاغ ې په لمن پر پوته
چې دکلاب څانگه کښې گل ښکاره شو

زه د چا ملاسته غوا هم نه پاسوم
شیرینې ځکه ستا د چم لېونې
ما په ازغو پاندي راکاږي مدام

مخې دې د وړانې اښې غوندي دے
ښه به وي دا چې درته گورمه نه
څو به دځان سره په جنگ اخته یم

د زلفو سپورو ته ې خوب کولو
چې د ښې ژړا راياده شوله
په سره غرمه ترينه راپاسېدمه

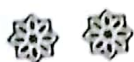

د اسمانونو ورته سرخکته وي
کله به کرم د صحبت، چرته چې
د رېدل پاتېلی د غر سينه پرېکوي

خومره شرمېښې د ښانست مېرمنه
ورته چې کورم په نظر د مېښې
راند د خور او بوکښې خان غوږه کړې

بِی روزگاری سِجی می چِکی اولیدی
ویدل یی گرانته یا با غم مه کوه
بیا به تافیانو پی نه رارمه

شیرینی ژوند د شوگیر و نامه ده
خپله خوانی دی چرته خاوری نه کپی
د زور دیوال سپوری ته خوب مه کوه

رب دی اباد کپی خپل کورونه په دوی
خویو ژور سوچ کبی را کبر شمه زه
بغلی سِجی مانده اتوگراف اخلی

ا لپونى سره به اوس خه كوم
وايى كه شل ودونه هم اوکړې ته
نوزه به يم ستايو و شمه بنخه

زه چې ترې لږ هم لري کپښه نو
راپسي ژاړې د گودر غاړه کښې
ما د کنگا په اوبو اولامبوي

په يو غورځنگ سره اسمان ته رسې
وه لپونى پېغلي په خود کښې اوسه
تا لا د زمکې تل ليدلې نه دے

پہ زبہ کبھی وایم داسی مر بنہ مہ
چی می دسیند جی تر لری یوسی
دنکہ غری ی نوره ہم پورہ شی

زبہ پہ یوہ خندا لبہ داسی شی
نکہ د اورپی د غری له تاوہ
د بنار پاخہ کورونہ اور اخلی

مینہ پہ خان گوالہی نہ رد کوی
تا یانندی خنکہ اعتبار اوکرمہ
تہ خود ہر پیغورہ تہنتہ کوی

تہ د سپر لو کاروان تہ لارمہ نیسہ
پہ شا ستانہ کپہ نظرونہ د بنکار
حہ کور تہ حہ! چرتہ سرتورہ نشی

اوبنکی چی ستا ستر گو کبني اوچی شی نو
دشی تیارہ می اندیننی زیاتی کری
د اسمان ستوری رانہ لار بدلوی

درسره حقی شری نہ کومہ
حہ ستا د خپ نہ می توبہ شیرینی
خو راشہ اوس دی رانہ سپی کوری کپہ

پکار مونه دي د فريب رنگونه
د سپرلي باده خيله لاره نيسه
هسي په موبن پوري خندامه کوه

مينه په هر موسم کښي خوند نه کوي
په سره غرمه له کوره مه را اوځه
د پشکال تاو دي ميراته نه کړي

ستا د قامت سوچ ي شمله هسکه کړي
چې بازارونو کښي د بنار جينکي
د سنډلونو په زور قد لويوي

۵.

ستا د ژړا ارمان دي اورژي نو
دغه يو شو شاغكي باران شيريني
ددي وطن د زمكي تاو زياتوي

د سمندر سفر رايا د كره كنه
رانه چاپېره طوفانونه وو خو
د ډوېډو راسره ويره نه وه

كور كښې د سپر اوږو درك نه لگي
خو هان د لپچانه هم كم نه گنم
د وخت درې خميره لگي زما

ما درتہ وے مسافری مہ کوه
لا پرو د سر سپورے دی نعم خاوری شو
د کوردالان دی پر پوتی او خورو

د یوی پیغلی دایری می لوسته
ورتہ حیران شوم، مایوه لحظه کنی
گنی بریندی فرینتی اولیدی

درد لا د او بنکو لاریدی نه ده
وژنی پچی مونن د خیل وجود تاوونہ
لا پیشکال بارانی شوه نه ده

دَ پي وِسي داسْتان لائِخْم نَه دَے
سْتا اوارَه خورِي وِري زلفِي هَم
دَچا مزدور پَه سر وِري نَه شوي

خَنگه مَره شِي دَ نسلونو لويَه
لهر خاهُ بنه دَ پَر تپَر دي خو غم دغه دَے
زموښ نَه ستر کي راپر بوخي هسي

دَحاسد انوشمير مِي زيات دَے بلا
درد چي سبوا شِي نو پَه نيمه شپه کني
ستوري راپاسپني اتن واچوي

زغلمه حُم دَ پلوشو په اوږو
زه ددي خاورې سره مينه لرم
خو دَ اسمان فکر مي هم کومه

بنگري دي مات دانه وانه پراته دي
له تانه زار، راسره ضد مه کوه
پرېږده چې فکر دَ روزگار اوکومه

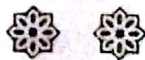

زموږ د کلي بي اسروحه شولئ
کور ته په رسوکنه لارکني به مرو
هيوې پرېفک دے اوکچه لاره ده

ستي دي نڪري د خواني تا وونه
د پيه جي نڪل دي گرم خوشه اوکرمه
سکروتي نه بدمه په شو نپو دکل

خو ابني منم له موره کسه نه وي
خو که زما په کور کني کوڅي وڃي
هسي په ژوند دخيلي لور خاوري کري

ساه را کني نشاه خو خبري کوو
لکه په زول کني جي بجلي لارپه شي
او د پکو پري قاو پري هسي

شیرینی وایه که زما په لیدو
د زړه درزاه دی سپوا شوې نه وې
تو بیا داستا غوږونه سره ولې دي

د مینې کومه سلسله یاده کړم
د تیلی فون تلی چې اوغږ بڼې
وېم که څوک ماله په مری غلې شو

خو ایده د مینې راپېر زوکره هله
چې ستا باناه برند شي شیرینی زما
نو کپر چاپېر توری چې والوئي

ورک مې له حُانہ حادثي کپري د ژوند
داسې مې هېر شي د بناست يادونه
نکه چي اور د مخي گوناه وړانه کپري

پينگلي حواني دې 'د سپر لي موسم دے
ستر کي چي واروي راکوري په شا
اسمان کبني پرق شي د ياران شبيه شي

فطرت بناست هم د انسان زياتوي
چاپيره او خاندني کلونه د رنگ
د ريل پاتلي چي د غر زړه کبني اوي

دانه چي زه ئي ونگيني نه وينم
خود فطرت خنكل وحشي داسي دے
چي شرمخانو له پناه وركوي

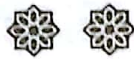

د خداے رحمت هم امتحان دي گني
چا کيني هم مينه ورورولي نشته دے
دا د چيني اوبه چي کوم پله ئي

خداے شته مدام د ژوند مندري وایم
زه د بنسني چا سره نه کومه
ما د خوږي چيني اوبه شکلي دي

دا معجزه دُ هبت اووینه
چی دُ درد خریکه په آسمان خوری
دُ اور خری دُ باران خاشکی شی

سپلا ب چی راوری دُ گلونو خاشکی
دُ خوشبویو قافله لوت شوله جوړ
اوس به دُ کوم تصویر په واپ ژوندي یو

دُ نظرونو تماشې اوخوری
دُ ارمانونو می دنیا وراښده
تا دُ رنگونو لوکی راښوی

اک یو تصویر زما پد سترگو کبھی دے
مالہ بہ ٹوک دُخوب تعبیر راکوی
باران وریزی او فصلونہ سوزی

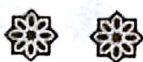

ددی وطن فضا سپرہ دومرہ دہ
بخہ هوا کہ ہم را والوٹی نو
دجا غریب پد خونہ اور پوری شی

آ لہونی می چرتہ قتلہ کبری
دومرہ خرابہ شوی فضا د وطن
ٹوک پد رہو او بو کبھی بچنے ویسی

ٲٲوس ڪوم خو خفه ڪٻڙي ٻه نه
دومره دي ستر ڪو ڪٻڙي وختا وٺي د
ته ڪه د ٻسڪار سٻو زغولے نه ٺي

ڪور ته ورخه رب دي سر توره مه ڪره
ٻي لوپتھي حُسن رسوا داسي شي
لڪه جي رنگ د لوڪي والسوخي

د ٻنار مٻر مٺي خيل خاوند ته ويٺل
خدا ڪه سته له تاي ستر ڪه هم نه ٻي
ستاد دفتر چٻر اسي ما تنڪوي

راته معلومه د دښمن توره ده
جرنده مدام گرجي په زور د اوږو
ته ترينه لاس واخله نو هڅه به نه وي

که درته غږ نه کوم تېر نه اوڅي
پرېن ده بې خونده چېرې دې ښه پېښم
ته د موکي په زور ټوپونه وهي

پېرند کلو نشته دغور او د لور
ددې وطن زلمي خو داسې نه وو
څوک مې دا زهر گلاوي وينه کښي

زۀ په ساحل د سمندر ورک شمه
د درد د زانو سپل راوالوځي او
د اوازونو په مری غلې شي

دومره اوچت ټوپونه خله ولهي
زما خبرې ته لهم غوږ كېږده لږ
څوك دې الوړې او پزنده نكړي

د سر پروا مينه كښي نه كوم غو
دومره زما قتل اسان مه كښه
زه خه ويستلي اوږده هم نه كومه

پروت که د سلو پردو شاته مه
د نظر پرق به می در اورسوی
هوار د سندر په اوزو الوحم

د خوشکالی بنیاد په غم وی دلار
زما په شونډوڅه قندا خوره شی
لا د غوتی زره خو چاودلے نه دے

اوس غوښه ساده پی راچی او که نه
شیرینی ته پی می په تنگ کبې نه می
نو پلوشی می د سپوږمی سوزوی

دُ رُوح زخمونده موله شمس اووتل
مه خوشحالينه لبونى كه په موبن
اسمان دکانو باران نه وروي

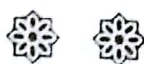

حله ته هي زهر خوروه وينه کښي
خو چي زما د مينې زور اوويني
مرگ هم د نيمې لاري ستون شي زغلي

اسمان بلني د راتلو راکوي
ستوري گدا کوي په ساز د مينې
حئي چي سواره شو د هوا په اډکو

رب دې ژوندی لره خوشه اووایم
دگتو کور دې زره د کانی کپلو
مینه اوس تا باندي اشر نه کوی

شیرینی مه د هوه فچی له
چی ستا د زلفو خوشبویی شی خوری
په اور کنبی اوسوزی ورمی دکلو

زره په بلا بلا مزی غواری خو
طوفان دې مه اوچه له کوره بهر
د خیلو زلفو دام کنبی کپره نه شی

سپو پیمای له تانه یو تپوس کومه
په نیمه شپه د سمندر ننداره
رانيسي ولي د اسمان لمنې

د غټې غوښې نه پر لېږ کوه لږ
واژگه دي چې په بدن اوخته
نیمبو خور کړه د قهوي پيالې کښې

د خودداری د اسمانونو مینې کښې
حکله زنگین مه جوړې خورمه زه
چې ما جوته د چا خورلې نه ده

که جذباتی شوې خان به اونه موی
د خیل رفتار تیزی د لاس لاندې کړه
اس د خو انی دی واکې اونه شلوی

د زړه د درد منزلی سر ټنگه شي
مینه روانه د اوبو غوندي وي
ژوند خو د واورې څم د زر ویلي شي

په سمندر کېنې رېز مرېز شي غرونه
ته چې پستی پستی خبرې کوي
زړه مې د کافي په رنگ تو اونه پوي

بمہ ژوندے ستا دلیدو پہ امید
ولی د نمر د پلوشو سپوری هم
تیاره چایپره پہ گودر خوروی

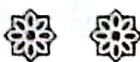

اوس پخیل وس پخیل اختیار کنی نہ م
ماچی رنگینی لوپتی اولیدی
د زانو سبل خان سره یورمه زه

ستا بناست لبی می مری پہ زرہ کنی
خپله پسته سینہ کنی زور را کره لب
د ژوند دا شور می چرته کلونه نہ کری

د ناز شمله به مې راښپته نه شي
نمر چي پر بوځي نو زما شيريني
شفق شفق خادر په تا غوروي

تا چي تر منځه لويته او وېسته
سپوږمې زما اوستا شوي لاري جدا
ته په فانوس زه په ناموس پي مخ

پوي شومه اوس چي پښته بغه مې
مات چي کړل ما ستا د زندان سينخونه
تا د پيشو پښې په ما خني کړي

دُ پاغونندو باران لمبه لمبه کرم
زه لایه دی فریب کنی گبرومه چی
د واورى غر لاوا نوستلے نه شي

کله گونگېږي د سندرو ژبه
ډېر که ئې غرونه په شا اوتمبوي
اودرېږي نه د اوازونو سقر

زموښ د کورچت که راڅاڅي په موبن
شکر په دی خیره هم اوپاسو
چی په تالا میدان خو پاتې نه یو

له حد نه نه اوځم خوځه اوکړمه
د هاغو نرمو کلورينو شونډو
جوته جي اوځمه جوته جوته شم

اودرېني نه د قيامتونو سفر
خو جي په کور کېني جينکي پېغلي شي
اواز د تندر غور زېدو واورمه

څنگه شي ختم از مېنتونه د ژوند
جي يارانونه د سپر لوکېني نو
يوسي شيبې د لوکو رنگونه

اوس زه فالگر ته لاس په خه او بنایم
ستا د تندي گوښي لیدلي د یی ما
زما د لاس کرښو کښي هڅی نسته دے

د کمپیوټر نه یی پوښتنه او کړه
اوبه په ډانگ باندي بیلږي که نه
دی کښي یو پلار په ځی ډزی او کړی

لا د ادراک منزل نه ډر لری یو
یو نسی ستر کونه خوبونه زما
د ورک نظر تعبیر هی مه راکوه

زما دَ قتل تور درپوري مه شه
ته جي په کپسه کپسه خاندی جینی
پام کوه ماته زاتر غار په نه شی

کپی می یوازی د مابنام تیاره کینی
چی خیل غرور ترینه لمبه پورته کپی
بیا می په سره غرمه کینی سپوری نیسی

داچی د غریه چینه خه شوی دی
ستا د پینن پبو شرنک را او نیسی او
بیا می تر لری انکاری خوروی

نه به ډوبېږي په ساحل کورونه
چې خاموشي د غزاليو سترگو
د سمندر د شور بنياد ايځي دے

ستا نه قربان شمه زما شيريني
تا چې زما په شونډو خوله ايځي وه
هاڅي يوي لمبي مې ژوند خاورې کړو

د موسيقي له مخه خپله ژبه نه وي
پکښې مدام ستا سندرې ز خيالونه
د ژوند رنگونه، تصويرونه وېشي

خاورې شم پوے د اختر و نو په خوند
کشتې کښې ځي، شي له نظره پناه
اوزه د سيند په غاړه ناسته پاتې شم

د سروې اونه چاته نه پيټېږي
ده قدر منده په دا حال، گڼي نو
نه خو مېوه نيسي نه سپوري لري

خه ځي د ستورو په لټون کښې اوڅو
رانه چاپېس د سمندر اوبه دي
د جنير و مينې کښې ژوندون تېروو

ستاد راتلو بنکالو خوره شوله جور
دي چي د پهل کلي غويرونه ولاړ
د زره درزاد مي نوره لم تيزه شوه

جوره تيزه توره د غرخيزه شي
راشي په منج او شلوي تال د بوډي
د پسرلو باران مي لا ژروي

د شين اسمان باران په شرق اوکله
په کومه ورځ چي دکيدرواده وي
بنارسي په سر دي اونه وينم

۷۷

منه اوبده بانه دي مه برنده
ستا شاهيني نظر جي پورته شي نو
وايم كه باز چرته مرغی اونیوه

زه مختورن نه يم شیرینی زما
د اوبنکو پرقی ستوری هم تت کړی خو
توری چشمی په سترگو کړی دی تا

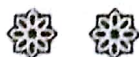

خیل احساسات می په غورخنگ داسی کړی
چی د سرخکو سدل راپورته شی نو
زه د اسمان غارو کنبی والوخمه

شیرینی خُہ! رب دی ودانہ لره
ستا پہ کنٹلو می زره نہ بدبزی
ما د سیند ونو روانی لیدے دی

خُہ کہ باران پری د سپ لی ورپی
چی د غرمو تاؤ ترپناہ رسی وپتے وو
دھاغو اونو پانہی شنی نہ شولی

خوک لہرو لے شی د ژوند حادٹی
لہوا چی لہسی پانہ ہم خوزوی
وہم کہ جونگرہ می طوفان یورپہ

وانی منہ چھی سرے ی شریف
خو ژوند ہم خان لہ غرقولے نہ شم
ستا نہ خو سترکہ دچا ہم نہ رپی

ستا پہ سر کلی سرہ شر کرہہ، خو
بی وچی خنکہ چاتہ لاس واجوم
اوس شوک پہ اوچہ ہم لامبونہ ولہی

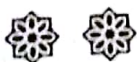

دپر لوے عذاب دے د احساس محرومی
زہ خوشہ ستا لار کنبی ولاپ نہ و ماہ
تا د موہر ہارن پہ خہ اووہا

زه د درونو د صحرا تنده يم
ساه چي مي کله په وتوشي نو بيا
خداي شته له شرم نه اوبه اوبه شم

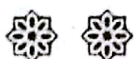

د تعب و نو په فريب تېروتم
ما چي په لاس کښي لوکي اونيوه
نو د بناست رنگونه ټول والوتل

جوړ کړي قيامت د لوپټو الوتل
ستوري را کوز شي د گودر په غاړه
او د اوبو شاخکي اسمان ته رسي

سوچ کڻي شي ورکه جي ورياد شمه زه
ري سو پيه لاس ٿي وي ته ناسته وي او
چينلي هسي بدلوي لپوني

که دي پڙه کڻي وي ارمان د ميني
هلته راجه پيه بهر ته بيا چرتا جي
د پوخ سرک نه کچه لار بيله ده

د سمندر طوفان مي خان سره وڙي
ستا تر کسي سترگي را يادي کر مه
پورته دستورو چم ته او خشمه

حُسن دَ مینِ پِه خوند خه پوهېږي
ستا دَ یوی خندا نه زار شیریني
خوري وري دَ کهکشان سلسلي

اوينکي دي اوچي له بنو کره کني
دا دَ احساس چپه به تا ورکه کري
غمي شينده مه دَ صراشو کني

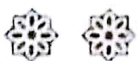

هان رابره خبره کري دَ زړونو درزاه
دَ محبت اواز خو نه ورکېږي
اوس هم فضا وړي زمونږ سندرې

کابڙهٺُ خاپونہ دِي زما شيريني
نوي دلدل کني دَرُوندِ نخنهٺِ کپري
هڃي رانڪاره کپهٺِ چي يو لار را اوڃي

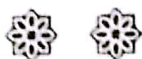

اوبسکي خو کانو کني هم لاري کوي
خوچي نري پکني را تغله ذره
دَ اوچي دم دے شوک ئي خهٺِ اونيبي

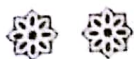

زپهٺِ مِي يو درز کپي چي دکلي غريب
بکري تک وهي اور اونگوي
پاه نيمه شپهٺِ حرتہ قيامت رانشي

ٲٲڪ وركول خو وي فطرت د لٲم
خداے شته ٲٲٲي يو ورخ به دي ٲٲٲٲي به جا
د ٲٲٲي لورخه فرشته خونه وي

ساه ٲٲٲي د وختا جبر ته راكاري ٲٲٲوڪ
داسي د زور سيلو را والوزي ٲٲٲي
به بله واروي د ٲٲٲم كورونه

كانٲي د غره له سره اورغروي
ٲٲٲي مخ ٲٲٲه لاندي ٲٲٲي كورونه وراڻ ٲٲٲي
خود ٲٲٲوفان د زره نه تاؤ نه اوٲي

تہ چي د سيند پھ غارہ کور جو روِي
دہس مبارک دي شہ زما شيس يني
خو کہ سلاب راغے تو بيا بہ خوي

بنگو تہ اوگورہ چي واگي شلوي
دکت پھ لنگہ ي بورقہ پرتہ وي
پہ يوہ خپہ گرجي پھ ٲول کلي کني

خو بنہ دي خپلہ خو وير پيمہ زہ
قا د کولال هنر بي لاري نہ کري
جو رد يوي ختي نہ ٲول لو بني دي

ستا توری سترگی خنک لهری کرمه
ما د زم په اوبو هم اووینځه
خود لسنی داغ می هغسی دے

زره چاته سپک کرمه شیرینی زما
د راز خیره درته ما کوله
خو ستا د خولی پرغولے هم نشه دے

خوک هم د ژوند په خوبو پوه شي هغه
نکه د کلي د تپانگي مزدوري
خه د اوږو خه د بونو اوسې

تاچي پري شل کاله خواري کړي وي
دغه تصوير ي کباري بازار کښي
په يوه نيمه روپي واخستو نن

تپوس کوه مه ، دخواني دميني
خو په سيل کښي باديوه اوخته
او ديو چيک سره ي تار او شلوه

زما په خپل زړه باندي وس نه رسي
خوچي درخمه ستا دچم په اړخ
ته د هوا خپو کښي زنجير اوتپه

تک شي عذاب د اسمانونو په لور
هسي چې هم راته سپوږمي اوخاندني
ستوري مي وريت کړي په چابک درنيا

دا د فېشن جهالت هم اووينه
ا چې الف ته هم کوټک وايي تل
د کتابونو ستال کښي گډخي مدام

خوب ته مي نه پرېږدي دتن زخمو
ژوند د احساس مي تر سحره پوري
دستوماني ويستو سزا راكوي

بي وفايي کڻي دي لهڻج شڪ نشته خو
سياه مڻي اوباسي د الفت سادگي
زر درله جوڙو د اوڀو پوزو ڪري

سمڻي ناه زمونڊ د ڀنار جينگي
که تري چاڀڙو د بوالونه تاو شي
اوخاندي زرد کور کڻي بهر ته ڪري

حُسن په لهر رنگ کڻي قيامت جوڙوي
زلفي جي واروي له فغاهه په شا
دومره رنڀا شي جي نظر اوسوزي

اوس ۾ ڏسڻي ڪورنہ ناوختہ ڄمہ
اووائي رڳو دي ڄواني مرگه ڪري ما
جانہ! ڇي بيا ستانہ ڪيائي نہ ڪوم

تل ۾ تڀر ياسي د الفت ۾ فریب
بد دي بلا د تورو سترگو ازار
زہ ۾ شيندڙخه بنجاء اوڀر ۾

وايم ۾ ڇي بنڪل دي د تندي ڪو ڀڄي ڪرم
زڙه ڪڀي ڇي لهڻ د ميني تاو نه لري
مراوي به ڇه شي د کاغذ ڪلونه

رافتہ را یاد ستاد لہجی خوابزہ کبری
اوس چہی دہر چاہیلی فون راشی نو
خدا یگو زما د زبہ درزاء تنزہ شی

شیرینی زبہ دی لاندی باندی نشی
اچہی توتی تمانچہ کمرخوی
خداے شتہ ویر پیری لہ ہاگی د پزہ

ستا د خیلوی ارمان می ہم اورشید
خوساہ چہی اووتہ دکلی د زبہ نہ
نو سرتور سر می خوشبووی اولیدی

بيدے نہ شي د بئاست رنگونه
تہ گوداگے ي د فطرت لاسو کيني
د موسمونو پيه قريبا تہروحي

يوہ لحظه جي ہم هوا بسندہ شي
د زرونو شور د غوب پردي او شلوي
ما د حنكل طوفان کيني ماہ کپروہ

د طوفانونو زور پيه شاتمبوي
د محبت يوه نازکه خندا
له تاتري د ستره ہم پورته ده

دلته خو چغی هم گونگی شی پهنوله
د'اوزونو دا وِچارِ کله به
د'خاموشی په ربه شوک پویوی

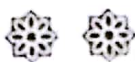

خوند کوی خومره سوز بدل مینه کنبی
چی سروی پیغلی می نامه اخلی
اورونه واخلم دچنار اونه شم

شوک به دی اوورنی دخیلی ویدی
او به خوری سرچی ازمرنه ای ته
هسی غرمبېنی د لومبر بچیه

خداے شتہ ہیچا تہ ملامتہ نہ یرم
کہ دمہنی بہ تول روان یمہ خو
دُخیل رفتار سلسلہ نہ ماتوم

داسی دُھر ستوری لہون مہ کواہ
پام کواہ کور دی غر غندی اونکپی
اورونہ کرجی دُرنہ جامہ کنبی

دُفطرت ناوی خومرہ ظلم دے دا
حان تہ غاورہ شی دُنہر پلوشی
بہ چا رنہا کپی 'خوک بہ اور سوزوی

ستا خود سری خو په ماسر گرځوي
که چنگنږي ته هم کوږدن شوي ته
په ۷ جم محلت کښي به حلوه او وېشم

بشپړازه بېغلي د واده نه ورسټو
خوند داسي واپوي تپوس مه کوه
لکه کټوي کښي چي کبان پاخه شي

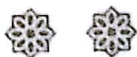

حد ماتول وي هسي ځان درکول
اخر به ماته شي يو څه به اوکړي
څو به هوا په پوکښي کښي پوکي

دل چالہ ورکپہ دا پچے غبنہ کنبی
دخاوری خوند زما پہ خولہ کنبی دکلا
زہ ستا دکویری پہ خوبو خد کوم

اوس کہ خدہ و ایم گنہگار بہ شہ
ہسی پہ ما بانندی تہمت نگوی
خیلہ خندا دکل پہ وس کنبی نہ دہ

نولے چھی مار لہ پہ مری غلے شی
دغوب پردہ ہی دا اواز وشلوی
ژوند گوجا کے دے د فطرت لاسو کنبی

زغملے نہ شي د حوانی زورونه
د سمندر دا کم ظرفی اووینه
په یو غور حنگ باندي اسمانه رسي

چی د بیچی ژبا رایاده شوله
زه ستا د لارو نه واپس راغلمه
بیا می حنکل ته ازمړه او شپه

مسافری دومره اسانی نه دي
چی چکرونو کبني د ژوند راغله نو
سپوږمی ته گوره نیمه پاتی نشوه

په ليرمه شپه ستاد راتگ انتظار
 پروت يم بي وسنه د اسمان د لاندې
 لارې په ما باندې چنې جوړوي

لوتپه مې مه د دلا سوچه فریب
 پروا مې نشته که له تندي مرغه
 داله غلبیل کښې اوبه مه رانیسه

چې معمولي تبه په ما راشي نو
 وښه مې ناسته د پانگ سرته وي
 په سر مې ټوله شپه زورونه کوي

د مومونو قېد کښې نه راځي عشق
که د بناست جوېن دي تېر شو نو خه
مراوي لانه دي ستا د ياد کلونه

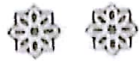

د بناستونو ې بلا واخلمه
چې په دروغه ترېنه لم خفه شم
خوب ورله نه ورځي بيا شپې روڼوي

ما ې تر منځه روغه رانه وسته
زه دواړو د لوڅيل دېمن گنېلم
لار په پردي سر کښې ې سراوڅورې

يو دردېدلي پښتون ماته وييل
ما د مراني انجام هم اوليدو
حكه ویر پښمه دخپل سپوري نه

خداے شته جي مرگ موهم ورلے نه شي
جي موشيندل سرونه، لار کڻي دحق
د کربلا تاريخه موبيا نوے کپو

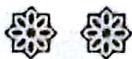

راپيتوم د اسمانونو غرور
په سر مي توره او پزانده ده خو
د سر بازی لوي مي پرښي نه دي

ژوند د فريب صحرا کښې نه تېرېږي
زخمي احساس به اخر چرته اوږم
ستا د تصوير سترگه پرنده اوخته

د حبس نه مړه نه شو شيريني زما
تازه هوا به اوس په کومه راځي
هاغه يوه دروازه هم پورې شوه

شيرينه دا هم اورېدلې نه شي
ورته چې وېم زما بېرې خوښه ده
زر شونډې او چې انگرته اوځي

بياي سپو بدمي تندرنیو لي دة جور
پر دة کني نغبتی پلوشی دَ نظر
زما په زرۀ باندي تيارۀ راوي

حُان ترينه تل په فاصله ساتمہ
خو بيا چي هم آرام تہ نہ پر بندي ما
زردی وادۀ شي چي تري خلاص شمه زۀ

منہ دَ طبعي کور خالي وي منہ
خه په جرگو باندي صحرا تہ دَ ژوند
باران چي راشي نو طوفان ي اوري

نور د رقيب په خوله باورمنه کوه
چرته په خر باندي هم ناستانه د خو
وايي جهاز کني مي سوري کړي دي

د پېغلتوب مي راپاري نه کړي
بلا موده اوشوه شيريني زما
چي هرو خوله مي په خوله انخي نده

د ناوي توب نخري دي نه مته
مه وينه پلار کړه د تلو خوبونه
اوس خو د شلو بچو مور شولې ته

۱۰۴

ا د طلاق د نوم نه مرگ بساه گنهي
خو ازادي ئي دومره خوښي دي چي
چرگ چي هم بانگ اووايي بام ته رسي

هاغه خوبونه ماناه لهر نه دي لا
لاس چي به تا په سينه کڅودلو
او کورکو چرگو به هاگي شاربلي

نور مې ماتم په بي وسي مه کوه
ستا په بنو چي اوښکي اوښکي شي ژوند
شغله شغله ستوري په ما پرېوي

۱۰۵

کہ یٰ گوا بشونہ دَ نظر لیدے دے
نو مشرانوبہ و پُلے نہاُ وو
جنگ نہاُ یا پُلے نہ کہتے بناہ دے

نہاُ یٰ رائیسی او نہاُ حان را کوی
دَ مدارِی لور دہ شیرینہ زما
پرے راستا کوی پرے را کارِی بیا

چی خیاہ نیوے راتہ اودرینِی لِن
نو دَ بناست سپرِی تلوار اونیسی
خانہ بدوش شی چرتہ کپہ اورِی

درېسې سيند خو چاڼ کولې نه شم
يوه د مينې سندرېزه چپه
اوبو را اوږې وه اوبو يوپه

شيرينې خومره زړه راښکون ووپکښې
تا مې مړه باندي چاره راښکله
او ما د نوي ژوند تصوير ښکلوو

سوچ مې کاو خومره بي رحمه د ژوند
بې بوکۍ مې کړې د سيند په مينه
بيا راله يو لحظه کښې سر ماتوي

رنگ رنگ گلونه می راورپی دوخو
چی ته رانغلی نو شیرینی زما
کانو په ما پوری خندا اوکرله

خه خونددورد مینی جنگ دے کنه
زه چی تری پورته په کوته اوختم
ا د سنگی منج ته راکوزه شوله

د فح سرخی می په اوبو لاهوشوی
داسی بدل کرم از مینتونود ژوند
که چی سرو سره پاره اوکی

منافقت د ژوند وژلمه خو
نن ځي ماشوم ځي په مخ ښکل کړمه
ما وے که مانه فرېسته جوړه شوه

د چھت پکے بي حده تيز تاوېده
ځي ورله مخي له مرغی وړغله
مانه ئي خپلي بي وسې يادي کړي

ښه ورتا پته ده خو غږ نه کوي
اڦ د کوچوان کا کا تانگه کلي کښي
لهره وړخ شومره حادخي زېږوي

هر يو امكان هي دخپو لاندې دخو
چې ستا اوږده بانه رابرنه شي په ما
دخپل ايجاد لاره کښي خنډ جوړ شمه

د لولکو مينې هي ژوند خاورې کړو
چې د رنگونو تماشي له تلمه
نو د بناست کلي کښي سپومات کړمه

لوبي کوه لهخه درنه غږ ته کوم
ستا د فرېب فرېب بناست نه لوکي
زه دي د ژوند په حقيقت پوه کړمه

وېم که څوک ماته اوازونه کوي
په نيمه شپه رانه خوبونه تښتي
بيا به پيريان بوتل کښي نه بندوم

چپ يې دسترگونه راغلي وو خو
چاراته وپل تا يې صفت کړي دے
حکه په خپل تصوير مين شومه زه

دغي چکر خو زمانې اوځورې
ستا د رفتار غمغه نيولې نه شم
خم چرتنه ځان له بله لار گورمه

تہ چي زما پيا شا ولاړه وي نو
زه دخپل حاه نه خوزيد له نه شوم
ستا بيلتانه مي حكه ملا ماته كړه

ناوي زما مانده خوشحاله خاه شي
كش چي شي تنزه مي درزاه شي د زړه
د بنا پيرو وطن كني ژوند تېروم

خپله خپل خان راټولو له نه شي
د اباسين چي به هيري شي ستا
كه دي رنگونه د اظهار اوليدل

خداے شتہ پہ تا پاندي مینِ به خو
مینہ دُ نور و سره حُکھ کوم
دُ ژوند دِ رامه کبني مې کردار دغه دے

ستا لوپتې حُان کبني را نغبتے یمه
چي دُ سفر په نیت روان شمه نو
دُ هري لاري په سر تا اووینم

زه سرد لاندې راگوزارنه شمه
نن دُ ژوندون دُ کوه قاف لارو کبني
ستا دُ وجود خوشبوی رقص نکوی

خومره کم ظرفه د فطرتا ناوي ده
ته جي په ليو کښي اوبه را کوي
واخله اور تنده مي لايانه شي

وايي دخيل زړه نه مجبوره يمه
که ته مي اورته هم وراچوي نو
دواړه لاسونه به دي زه بنکوم

د سپونه خان خلاصول گران خوندي
بس يوه پروکے ورته و اچوه نو
دوي به پري خيلو کښي جنگونه کوي

د مومونو اعتبار خاوري شو
د امتحان مرحله تيره نه ده
چيني غونزې د کابل مېوه کني

په خپلو وينو ې لاسونه سره وو
يوې ماشومې په سلگو کني وييل
توبه، نکريزي به بيان نه غواړمه

زه به دخه اخه نه توبه اوباسم
يوخوا روا کارونه نه کوي خوک
بل خوا حيا راخي شرمېږمه زه

حُان به په اوبسکو کښې را اونغاړمه
د کلاب پانډه په کتو شي زما
بيا د سيند په سر هوار گر حُماه

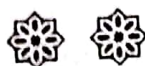

سمندرونه مې خوټکښې زړه کښې
په دې طوفان کښې چرته ورک نه شمه
ته مې يوه اوبسکه ليدلې نه شي

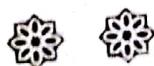

زه چې دخپل پي ژړا اووينم
هېڅ په حُان پوه نه شمه پاسمه زر
حُان د مور غښې له وراورسم

بس خو ایمان دی خداے نصیب کړي زما
زه نه ولي يمه نه پير فقير يم
زما په قبر دی ميلي نه لگي

له شخ دی د ميني په خوند پوه نه کړمه
ستا نماز بينتو ب له سره خلاص نکړي ما
پاسه د مور خواله دی خان رسوه

د لوږي تندي نه به مې شي اخر
له غي سپين بزيري مزدور ماته ويل
د لوږو گټې ته خو لاس نه نيسي

دا هم دَ حُان سره دھوکه ده یوه
اوبږي. پچي چي مي په خوب اوده شي
لاړي مي تېري شي زه ساه واخلمه

وايي زه خپل پالنگ ته حان رسوم
نوره بڼي ايسارېدله نه شم
ستاسو کتونو کڼي کټل شوي دي

زه له دروغونه نفرت کومه
خو له وطنه چرته او تښتمه
خلق مي وژني که رښتيا وایمه

راته د کور لاره هم یاده نه ده
تاچی ورونه د زندان لری کپل
اوس به د زړه دردونه چرتنه اوږم

خه که د شپې د بلا خوله وازه ده
خو زما لاری له راتللی نه شي
زه ستا دسترگوپه رنیا پېښم

دلته په یو حال کښې هم خپر نشته
شوکی چې له غاره د نفرت را اوځي
د محبت توره یې سر غوڅوي

راباندي پوءِ ده حڪه مخ واروي
كه خيل غمونه ي پيرزو كهل په ما
مريه له ويري خوشحالي ته شمه

تاته گناه نشته شيريني زما
كه ازبستونونه په شاشوي د ژوند
چا په توده زمكه قدم ايخي دے

يو اکائي ده ټول د مينې جهان
اوبده باننه چي اوركي پاسوي
ستوري په نيمه شپه اتن واچوي

سَاه رانده اونه سُي وِير پيمه زه
چي ستا تصوير سره خبري كوم
مانه زما د زره درزاء هره شي

خان چي په ماهسي کون کړه دے تا
انر به خپله لاره واخلمه زه
تر خو به تاته اوازونه كوم

چي ي د زني خال ته گوټي نيسم
شيرينه ما باندي راسره غوندي شي
وايي زه سپينه يمه توره نه يم

زما تصوير ته په ٿرا کني وائي
د تور و غرونو پناه شوي ئي خو
ستا د راتلو خوبونه اوس هم وينم

لور چي اوده شوله زما غيڙه کني
راسره غم شوما ويئل خان سره
ستا پيغلتوب راته خبري اونگري

کني نو ما به شاه شاه نه وو کري
خود رشتو منج کني راگير داسي يم
خوب هم پخيله خوبه نه وينماه

رب به دې روغه کړې شيريني زما
ستا بيماري که ډېره هم لويه وي
د رب د فضل وړاندي هڅه هم نه ده

د ذهنيته نه ئې خبر يمه بنه
رقيب پېچي ستا په حقله سوچ کوي نو
دا په ډېران اگريستي بلوي

زه به ورځم د حادثو مخي له
که مې د ژوند اوربشه پاتې وي نو
دا تندرونه ما وژلې نه شي

ما ويروي دَ دروغرڻو رښتيا
چي په اسمان کښي بجلي پرق او هي
نو طوفاني شپه توره هم درته شي

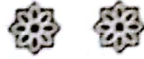

هسي نه تور مي په لمن پوري شي
پخو کورونوته هم سيب او لگي
چي د اوبو وتلو لار بنده شي

کومه ښکلا دي وايه اوسايمه
ستا انگي چي مړاوي مړاوي شي نو
د موسونونه خراج اخلي

نور دَسپر لو پِه ذکر ناهُ تَپر و حُم
وارِہ رنگونہ چي راپول شي پِه حُلے
نو ترينہ ستا يوه ادا جو رِہ شي

حُہ خيلہ لار نيسہ پروا مہ کوه
مانکے چي چي د اوازونوپہ لور
نو سمندر ترينہ کشتي دويوي

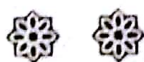

توره او دال به غورخولي وو ما
خو چي مغبيري د حالاتوشپہ نو
چاپبرہ پرق د اورکو اووويم

چې د بدن وړې دې بڼکل کړمه نو
بيا د کلونو بڼ کښې نه خائېښم
ما لوکي خان سره والوزوي

داسې د کلي د چيني په غاړه
چې ستا بڼا ست راله اواز را کوي
زما سندري به گونگي څنگه شي

په خاموشي باندي ئي مه تېروخه
د قريبونو مرحلي غوڅي کره
چې زور پرې راشي نو اواز به کوي

خه شوي د کلي او د بنار فاصلي
کشمي پرانستي جينکي را اوخي
او طوفانونه سر راپورته نه کړي

نماشونه د جلوو مه کوي
زموښ د کلي دا کچه کورونه
دي طوفانونوته د پينگي نه دي

خوک تر پنه سترگي پرانستله نه شي
زموښه چم ته د سندرو په ډاډ
هوا راوړي د لوپو سپلونه

تہ چي ريسوت باندی چہتل بدلوئ
شیں یني دي سوچ کني راگبر شمه زه
دا سلسلي دي رانه ورکه نه کري

اوس مي تصوير هم پترند لے نه شم
پردو درشلو مي نظر يورپو
زه دخيل کورپه دروازه تپوخم

ا د باران شپه دي جو پهره کله
کچه کوته چي تخبدله په تا
او تا زما د کور زخيم شرنگوؤ

په کور کښې اک یوازې ناستمه زه
د کتاب پانې اړوم په منه
اوس مې په سترگو شوک لاسونه نه زږدي

او وای ستا خبرې نه ختمېږي
مور به زما میراته پاتې کړي ما
خه چې کونتروته دانې واچوم

بې شکه ته مې زما ولهم کښه
خوزه په لږجا هم باور نه کوم
ما د کښې لاس کښې گومنه لیدې ده

ما پيه مري د غوا چاره رابنكله
خوچي مي ستا اوبنكو ته پام اوکرونو
خدا ڪي شته زمانه ڪلمه هبره شوه

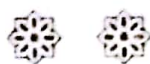

زه به د دريو پوري هندسي شمارمه
ته ڪه د خيل مدار نه اوننه وڻي
د خيل خاوند سربه دي غوڻ اووڻي

وايم جي شل ڌڙه دي زه اولم
توره جي لاس ڪنبي د ڊنمن ورکوي
بيا تري د سر خپرونه غواڙي ڇله

قاتله تہ کہ ما وژل غواړې نو
بښه په اخلاص راسره مينه اوکړه
زه په گواښونو درکو نه مرمه

زه په الوتې لولکې پسې تلم
لا رانيوه مې چې ازاده مې کړه
ما د مرغی خوله کښې ملخه اولیده

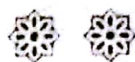

اوس مې دا خور وجود راټول شکره کړم
چې مخامخ پکښې ولاړه وي ته
نن مې هم هاغه اینه ماته کړه

ذري ذري شي د بنڪاري تپو پڪه
ساڪاڻي اوڻي له تنکو پيغلو نه
ته ڇي د زانو په سڀل ڌري کوي

خدا ۽ شه ڇي خان به په خامار اوچيچم
خوڪه مي ياد وي د بناست مس مني
ستا په ڪمڻو ڪنڀي به ڪلاب نه ڀر دمه

هرخه ڇي ڪنڀي خو لندڻ ته نه ڄم
دخپاي مور يوي خندا نه به زه
دغسي شل شل بي ايچ. ڇي زار ڪپمه

دا ماد شاه هم معمولی خون نه ده
پینگای پی ماسه تصویر ویستلو
گوره زما کیره کبی ریل ختم شو

کام ترینه خنکه په خفکان واپوم
لکه دیت می خان ته کاک اودروی
یوه لحظه کبی دپرو قیسه ده

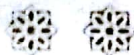

شیرینی تا پی ورته کل لپه کپو
سیند خونپه شولو په واک کبی نه ده
د کبی سره خوله ماشومان دوبوی

شنگه راغله یمه ستا کلي ته
شیرینی ههخ رانه تیوس مه کوه
ما د خیل زره دیاسه خپی ایخی ری

سرچی می غوش کری نوشیرینه زما
وایی زه دا د وینو کربنه گورم
چی د دریاب اوبه ئی چرته اورپی

وه لبونئی له کوره مه راووه
چاپیره کلي کبی سیلی الوزی
په تابه لاره کبی لمن وارپی

چی ستومانی لزه ویستل اوغوارپی
هوا ئی پانپی پانپی خور کری وجود
د کمل خدا هم حادشه ده د ژوند

شیرینی اوس اووایه شه اوکومه
ما د خیل زره دغل نه ربه پر بکره
خوماته بیا هم اوازونه کوی

پر بن ده بی دغسی دی خلق رقی
درته به گفت قدری چاکر نه وو
خوستایه خوله کنی هرو ربه نشه

اوس مې تنکې غوښتنې وس کښې نه دي
که تا پرې سترگې راويستلې وي نو
واړه به دومره په سر نه ووختي

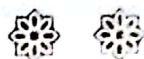

دا سادگي ئې نشي تور په لمن
گوره چې تېز باران کښې ښکلې جينې
د لويې د لاندي خان پټوي

پلار دې زما بابا ته، ښه کړي دي
که ته زما په خوله باور نه کوي
ورشه د مور نه دي پوښتنه اوکړه

خبره وړاندې نه پرېکړې بڼه ده
 داسې چې بوسو کښې اوبه بوځي نو
 هسې نه ورستو ترې لانجه جوړه شي

توپونه بڼه نه وي نادانې جينې
 که لاس او خپه دې لږه هم شي خطا
 بيا به دسترگو لگېدو نه اوځي

د کلي دا دستور چې خوښ نه شولو
 بېغلي کتوي په نغري پرېږدي او
 دکاوندې کره تنور لمبه کړي

آپي انگن کني به چرقاو کوو تا
او زه به تاسو ڪره درغلمه
نو ڄومره ختي به تري جوڙي شولي

په زره کني خان سره ڪرم ريمه
دي کني به خاوري سترگي ورشي زما
پالنگ چي ٻوله شيه چغار کوي ستا

خاوري ڄوڪ پوءِ شي به خوندونوڏروند
زمونن وطن کني چي سپرلي راجي نو
لوڙه دميني به اوگو سورة شي

دَ سِيخكو غوندي ژوندون دے زما
توره تياره کني پلوشي وشمه
دَ کلبدنو لاس کني اور واخلمه

نن يو سپين بيزي په ژراکني وييل
لونه مي تبتې ايسارې نه اوس
بيا به طوطيان په کورکني نه سامه

خاوري به وده زما قام اوموي
اونه چي هم دلته راپورته کړي سر
زلي يي شانگي په تېرونووي

لاخو دي ستره جي غريدي نه دي
دڙوند رنده به دي هوار داسي ڪري
دا ستغي سپوري به له تاهري شي

دڙوند يوي غري دي زور اوبه ڪرو
دا حادثي خوبه راڻي او ڻي به
او لاخو ستا دڙني خال تازو دے

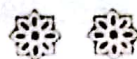

يو د اتيا ڪالو سپين ڀيري ٻوڍا
گوري په دش باندې بربندو فلمونه
اوناست دے لاسو ڪنڀي تسبي اروي

اوس چي د سيند په غاړه ناستايمه زه
او د اويو چي راتاؤ شي له ما
وايم که ستا د زړه درزء مپزه شوه

سترگي چي مانه اړولي دي تا
زه د ساحل طرفته زور کومه
خود درياب چي مي خان سره وړي

نن خو مي ټول بدن دردونه کوي
شيريني غبره کني مي ملک اونيسه
که ستومانۍ مي د وجود اووتي

تہ کل فروشہ ، زہ مین د کلو
ستا او زما نظر کنبی دہر فرق دے
تہ بہ شیلی زہ بہ شیلی ہسی تم

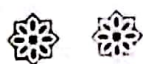

اووایی دا فضول خرچی نہ منم
ہاغہ مہرمن مانہ خفہ دہ بہ دی
ہفتہ کنبی دواہ ورچی یا پچی خورم زہ

سادہ جینی ہسی خان ولج خوری
ہغوی د شعی وجود خہ اوزغی
خوکچی بہ کلی کنبی سکارہ پتوی

پيغلي زلمي دٻار دٻارڪ په خوله کښي
خومره دخپل مقام نه لاندې راځي
چي د موټر توري شيشي خپروي

لصحنه د ژوندون غوښتنې انه پېر نو
خداي شته چي سل کاله په درستو لارو
موښ چي يوه کښته کهږي وړاندې کړه

دا بي حسي به مانه ساه اوباسي
د ژوند احساس پکښي غورځنگ نه کوي
ستا د خواني تصويرونه په خوب او ده دے

رو رو می تانه اعتبار پاسیده
ستا محبت هم اخباری بیان شو
د پروف خامی پکنی بلا دپری دی

د ژوند په داسی مرحله کښی یمه
هر یو ماشوم چی راته اوغاندی نو
زما پری مینه دچو ماته شی

چی یو طوطی می بند یوان اولیدو
ویدل می گسرجور په پنجره کښی شومه
رب دی وزری دچا نه پر بکوی

چي په اسمان گوري وريچي راشي
ماته دهاغي چم قيصه ياده کړي
چي اوسيدونکي ئي سلاب اوږي دو

خداي شته دگورمي دروازه نشته دے
خوزه راگير په دي فريب کښي مه
چي هواکافي ماته ور ډبوي

زړه مي درزښي چي ئي اونه وينم
د سميته او د نعمان مينه مي
په خپل حسان باندې هم ماته نه شي

په خیال او باسه ستومانې شیرینې
خه بی حجابیه دې دنس پلوشې
ستا تصویرونه په دیوال جوړوي

درنی ورنگی په اسمان شوی خوری
اوس د خنک نه په تلوار راوځ
دلته د تندر غور زېدو ویره ده

اے د رنگینې لویې مېرمنې
ته چې اودکې او سیلی والوزی
وېم که هندو رانه کشمیر یورپو

دُ گو درونه دَ بناست بلبله
چي دُ اوبو خاڻڪي را اولي په ما
نو چارچاپس په کلي اور پوري شي

ته که سوره شوي د هوا په اوکته
خو د اثر نه مي وتلي نه شي
زما دُ اس رفتار به تالاندي کړي

زه چي سرتور سر جينگي اووينم
په زړه کښي حان سره کم رېبمه
د وخت طوفان به مونږه چرته اوږي

مالہ زما د سوال جواب راکرہ تہ
مہرمنی نیت کہ دی صفا وی د پیر
بیا یہ وینتو وی حضاب نگوی

تاچی زما یہ لاس دستخط کرے وو
داسی شو وراں نکہ دریا ب د کلی
کچہ کورونہ یہ ابو لاهو کری

خان می یہ اور پوری نیولے دے بس
کہ زما سوی مخے تہ پام نہ کوی
ما سرہ ہنچے نشتہ ثبوت دمینی

ميوڻي ڏڙي مازينگر ڪر مسه زءُ
 نا ڇي سڀني پوري راجهت ڪر مه نو
 پوءِ لفظ ڪنهن ٻوليءَ ۾ ٿيڻ شوق

غم زما زيراءِ داسي ڇوڙي نه ڏي
 وڃي مڃي خان باندي خوار ڪر ڪوڙي
 خو ڏهندا هنن مڃي زده نه شونو

دغه احساس به به ڇو اوڙي ما
 پيڻي ڇي هي هم تندي ڪروي
 وليم ڪه ماڻه سلامت ڪوي

اوس که زه مرماه خو خوابزه به و بشم
يوې کمزوري د انار اوڅي نن
يو زور اور طوفان په شا تمبوو

نن مې جور بله خور کشي او کړله
ستا لويې نه چې مفلر جور شولو
زما شمله توره هم هسکه شوله

دغه علت به تر بنده څنگه اوڅي
د بېدارۍ نغمه چې وايسه زه
زما د قام زلمي په خوب اوډه شي

دَ کانو بنار دے گوری پام بیہ کوی
بیا بیہ خیل خان راتو لو لے نہ شَم
ستا دَ سنگار آسنہ ماتہ نہ شی

دا خیل بنکاری فطرت بہ ما رو بوی
چرتہ چچی اووینم روانی اوبہ
وہم کہ پہ زانو پسی مندی و ہم

گوتی بہ مرو پری بیا، خوہتے بہ نہ وی
زما رقیب دَ اوچی دم دے گوری
وہ لوکی پہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مپوه ده
که د تخلیق شعور بڼې نه لري
نو چرکه و لې په هاگو ناسته وي

د موسمونو جیب او خورې جوړه
د ښار پخه بڼګله چې ته پرېږدي او
د کلي شاره کور ته ترې کډه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې نه سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

دَ کَانُو بِنَار دے گورِ پام بیہ کوی
بیا بیہ خیل حان راتو لو لے نہ شَم
ستاد سنکار آئینہ ماتہ نہ شی

دا خیل بِنکاري قطرت بہ ما دو بوي
چرتہ چي اووینم روانی اوبہ
وہم کہ یہ زانو پسي منہی و ہم

کوتی بہ مرو پي بیا 'خوہے بہ نہ وی
زما رقیب د اوچی دم دے گورِ
وہ لوکی یہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مېوه ده
که د تخلیق شعور بڼې ته لري
نو چرکه ولې په هاګو ناسته وي

د موسمونو جیب او خورې جوړ
د ښار پنځه بنگله چې ته پرېږدي او
د کلي شاپر کور ته ترې کچه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې ته سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

له دي ولسونونه بهر را اوځه
لاکه خبرې ئې زده کړې نه دي
د خارونې مخوکه مه پرېکوه

حې په خټکل کينې په ماشه راغله نو
سپوږمې د اوتو مينې کينې خاپه کړلو
خان ته د چاسترگې را يادې کړمه

خدا ښه زما دغه مطلب خو نه وو
ما چې در ياد کړو دشکنيو امېل
په تا نرې نرې خوله راغله

ستا صحت کڻي مي خيل خان کانڙه ڪرو
لاس کڻي مي هڻي نشتاه شيريني زما
تا له گجري له کوي راورمه زه

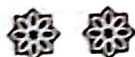

ستا سادگي مي ڙوي . لپوني
ته له هغوي نه دڳهر طمع کوي
ڇوڪ جي مدام کلي کڻي سڀي جنگوي

ڏ انتظار لسي قیامت وي کلي
زه داسي ڇاڻڪي ڇاڻڪي وي لي شومه
لکه کلاب جي ڇوڪ په اور اونيبي

چي ۱ زما دپاره کور پرېځ وو
۱ لپونۍ دومره بي وسه شوه چي
زما کتاب په کبابي خرثوي

د دواړو روغه اوس بلاگرانه ده
لاره د ژوند ترې بيله کړې ده ما
وخت په يوه ځي زه په بله ځمه

نن يو بوډا ته ايسني اوويږل
ستا د غوږونو وينسته هم سپين شو خو
اوس هم د بېغلو په خندا تيروي

موبن د صحرا فریب کښې ژوند تېرو
خاوري سمون او خوري کارونه زمونږ
ناست یو مدام له شگو پرې غرو

نه زور منو او نه زیاتے کوو موبن
واوره د امن پاه فریب کښې ورکه
موبنه د باز مښو کي نه پرېکوو

تازه تازه وي د دالان سپوري ته
پازه ئې مراوي کړې د نس پلوشي
پېغلي زمونږ د مني پلانته غوندي دي

بنکاره کوم ئی دَ حوانی رنگونه
زه دَ فطرت ناوی دَ لاسه نیسم
او په دولی کنی ئی دَ خیال کینوم

شیرینی گرحم دَ کلام لارو کنی
چی ستا دَ ژوند غری را یادې شي نو
دَ گورو اونو بن کنی اور واغلمه

اومنه سر به دی دَ خپو لاندی کړم
په لږڅې فریب کنی راگېر پېسه نه
زه دَ مارانو نسل بنه پېژنم

که یو خو ورځی وی برداشتا به کرم
زه دومه لویه سینه هم نه لرم
چی تل به ستا ماشوم له پور وړکوم

زه د گناه بازار ته هم تله وم
خو چی د مور او بڼکی رایادی شوې
توبه می اوویسته واپس راغلمه

لار پکښې نه موی د نهر پلوشې
تازه هوا پکښې بڼې نه لگی
د ژوند په داسې تانخانی کښې اوسو

زما پيه تشو کتو اور لمبهه شوي
خو هاغه دخت کښي د پښتو چرتوي
د تبار درزيان پچي درله ناپ اخلي

د ابادي پکښي درک نه نكي
د سر مخانو اوازونه اورم
په ما پيه داسي خاڼي کښي شپه راغله

اوس زه د کلي پيه ناموس باندي مرم
ما پچي مي لورينکل کړه پيه د وارو مخو
يو د رڼا سلاب کښي ورک شومه زه

د پلوشو سفر دې وړاندې چې خو
د بناستونو د سپوږمۍ انتظار
زما په مخ توري حلقې جوړوي

ستا په یادونو کې مې ژوند خوندي شو
دا د دریاب د سر نقشونه نه دي
چې حادثې به یې د خان سره وپري

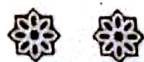

شیرینې ستا خوځلوې خونې وې
چې خپلې بډې ورځ ته اوگورمه
نو زما سپوره نمرۍ هم اونخلي

ههڻي پابندي چي په تانه گوي
مخ کښي هډو کي راوتاي دي ستا
ته د خاوند ازاد خيالي يورلي

منم چي ته ما سره مينه کوي
خوزه دي بيا هم خپل لږ نه شم
ستاسو د کور چار دي واري نشته دے

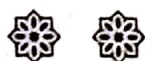

ههڻي ازادي راته حاصلې نه شوې
وضاحتونو کښي مو ژوند تېر شولو
مونږه په يو بل اعتماد نه کوو

پيغلي ويئل خيلو همزولو ته نن
چي د بنگاري دسترگو شمع مره شي
هله په خيل پالنگ کيني خوب او کومه

ته دکالچي يوه ساده پيغله ي
زه خوشحالينم چي نزدي راضي خو
خه! د بابا پوزه دي مه پرکوه

د بنار مير مني ته خبر ي که نه
ديو مزدور سترے ستومانه وجود
خومره دمه شي چي ستا کور اويني

چي منڊي ترپي مي د ژوند سترپي ڪري
سترگوت سٽا تصوير را ورا ندي ڪر مه
زه د وختونو له چڪر نه اوڻم

اوس زه پنجهل ڀه خان شڪ کومه
ٻول رانه وائي بد عمله ئي ته
ميني زما د جي ڪونه و رانه ڪره

ما دي ڀه سر لوي دعوي ڪري وي
خوتا زما د لاسه لاس رانگلو
اوس زه ڀه کوم تاخ ڪنڀي هاڳي واپوم

په شرق دې اولگي رسمونه د بنار
چې د کسې کړکې مې بېرته کړله
ما د لوسې کتې کښې مېلو اولیده

خومره بسياره د د درياب د مينې
وېم که ما تخت د سلیمان قبضه کړو
پېغلي چې تا ماله تپاڼې را کړله

د يوې پېغلي بې وسې مې وژني
تسده ماتېږي نه زما د نظر
ناوې که ټوله د کالو ډکه شي

ته راته خاندې خوشيرينې زما
د ژوند له خپس نه مې باور پاسوي
ستا په کوشو کښې چې کلاب مړاوي شي

د هر سپرلي د موسدونه منکښې
موښ د نخر د اونوگر کپه وو
ددې سرک غاړې خالي ولې شوي

بوج چې دې لب هم په اوږو پرېوځي
لکه د چرگې اواز نه کوي
ته د تخليق عذاب زغملې نه شي

واورہ راغلی چي ساخنہ لہ ئي تہ
سترگي لہ تانہ حُکہ نہ اوباسم
چي دغہ سترگي دي ويستل غوارپہ

زر دہ چي شاري شي ججري د کلي
اوس کہ زلمي چرتہ يوحائے اوينم
خپلہ درنہ او د بل سپکہ وائي

سرتوري مہ راحہ زمونن کلي تہ
تا چي پہ کومہ زمکہ خپہ اينچي دہ
هلتہ د خلقونہ جاي اوتني دي

دَمرگِ پِه خوله باندِي دَرُوند زِ پَر دَے
هَلتِه چِي ستا سرُه انکِي اوبوشو
دلته دَ کانو نه شغلي اووتِي

دَ بنارِ بي حسه مرمريني پيغلي
کله چِي ستا بدن خوله اونيسي
وېم که شوک بُت دَ سومات لاسبوي

يوې بنارِي راته سگوکيني ويئل
تاته زمونږه دَرُوند پته نشته
هږه دَ بنار جيني خرابه نه وي

د سمندر چيپي شماري دي چا
زما د غم مانه تپوس مه کوه
چرتاه حساب کتاب کني تهر نه وځي

اوخاندي ماته، لپوني اوواځي
حان د ژوندون سختو ته حکه نيسم
د غره لمنه کني چيني را اوځي

د احساساتو ژبه مه کونگوه
د خوشحالو اظهار د حان دپاره
دا گداگاني ضروري نه کني

حُان مې د ژوند پيښره کښې بتدليدلو
چې د وجدات دروازه بهرته شوله
ما د زرگونو کالو لار سر کپله

څنگه به حق د چارالاندې کومه
ما د رېل کاري د پايو منډه کښې
د يو مزدور د سر ټوټې اوليدې

جوړې زما ضمير په حق اورسېد
گوره چاپېره اذانونه کښې
خو د خپل خاڼې نه هډو برق نه وهم

خوئی له ئی نه راوړمه وېزم کوی
تا پچی د سود په مال خیرات کړدے
په ما حرام شه، د خنزیر غوښه شه

لصی بی حایه اندینو او خوړی
کئی نو ستا نه کس چا پد شین نی
قلا هم تا وده او رنیا هم شته دے

تبه که ستا سر ته ختلی نه دے
پر بنده د مینی په جواب کینی به تا
د خیل کا کا زوے ته کنخل نه کول

اُف خه ټپه ټپه شپه شپه وای
د هاینکو نوې جواب نشته ده
خوک دې اظهار غوندې غزل اولکې

لهره موقع د لوبو ټوقونه وي
کارچې وران اوکړې نو نخرې مه کوه
لهرې نه تاله په مری غله شم

زما ناموس له هرڅه مخکې ده خو
خپل قامت پروا دې هم اونکړه
دا چې په کم فریم کې تصویر خایوي

ما درته خپل خون درېڅنبلې دے خو
دومره را اووايه شيرينې زما
ته مې د ژوند جواز په خه رد کوي

خه لېونټاري خپله لاره نيسه
ته ورته مخکې ورستو کېږي خله
سپي به په تا پسې زځي اوشلوي

چاپېره کورم او قدم اخلمه
زه د ناموس ساتلو غم کېږي مدام
تل د بنکاري دسترگو لار خارماه

ستا شخصیت د او بو جگ د منه
خه که دخیل فاوند ناموس نه شوې
بیا اخر بنجه خان ته وای په خه

ا چي له ورايه به ی زه اوليدم
او ناگرهانه به ی خوله گونگه شوه
اوس د طوطی په شان خبری کوي

ویم که شوک ما باندې کورې وروي
د پستو بنجې چي اووینمه
د دگره کي د پاسه خپې وروي

منم زما د سوي مخ شيريني
بيني په تا باندي اشر نشته خو
هل دي په لاس کيني پاني پاني شولو

يو پنجابي راته پغور کوو چي
ا پيننه پغله مدام ما سره
د سيکس موضوع باندي خبري کوي

پغلي چي نن ستا د رشل مخي ته
ماتي ژرندي دي د بکسونو پر تي
چا جوړ د خپله کوره غلا کړي ده

د کائات د زره درزاه يمه خو
چي ستا دسترگو رنابي ته شي
وايم که غار کني د تير و بندي يم

گو تي چي شمارمه په سوچ کني ورک يم
شيريني ماته لپونه مه وايه
دا خو زه ستا بي وفايي يادوم

ستا د فربيا له ژوند نه مرگ بشه گنم
د سمندر چيو ته خان سپارمه
خو د کاغذ کشتي کني نه کپنه

دَهاڻِيڪو ناوِي خبره واوره
اوڻڪه زما دَ بدن ٿوله وينه
تخو زما قام ته اورڪي پرڳوهه

شِيرِينِي رِب دِي پِه امان کَنبِي لره
ستا به دا اوبسڪي له بنو اوچي شي
خوزه به خاڻڪي خاڻڪي ويلي شمه

دَ موضوعاتو لهنڻي ڪم نشته خو
ستا دَ بناست لهنڻي نه پر پر دمه
په ژوند دَ ميني حكومت غوارمه

دَهر ماڻه نه پس دعا غواڙي دا
ماڻي ڪري ربه دَ دينهن لاسونه
زما جانان ته چي تاوان رسوي

واوره دَ خور او لور ناموس سامه
بيا داسي ما ياندي راپيٽه نه شي
گني نهنه ڪني به دي سر پورته ڪرم

دَ بنار او بو درنه لشه او وڀسته
شور چي شي ساز، په سورپه ننوئي
تاخو دَ سر دپاسه سر نه منته

اوس مي ٻه سترگو باندي بنه نه لکي
ستا خانگيدلے ٻرتو غاين خاور ٻي شه
د مڻ سرخي دي ٻه اوبو يور ٻي

ته جي ٻي ٻي خبري کوي
زما جانان زما نياز بين چيه
وڳ جي ٻه دوارو مخو نسل ڪر مه تا

اوس رات ٻه خيل زخونه بناي ٻي خله
جي ٻه يو ٻه ڪنڀي گڏو ڏو جو رشي نو
بيا پکڻي لهر ٻه ٻه غونڊر سکو لکي

اوس به سنکار له دحان چرتہ درومی
تاچی په کافی زما مے ویشتلو
نو اینه دی دکور ماتہ کرله

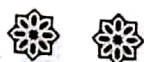

پوزہ دی پری مه شه دقام، لونی
داتہ دکلی په دی شاپه، لاره
اووایه لهر مازیگر چرتہ زغلی

د ژوند دهری کشالی سمون وی
لن به دی ماتہ انتظار کپه وے
دومره دکوے توپ ضرورت خونو وو

اسمان ته رسم په غورخنگ د ميني
خان راته خدايگو شاه زاده بنکاره شي
ما چي شيرينه په پنډوس اولي

دغه شعور ورله ورکې دے چا
بنکاري چي کوته په کوترې کېږدي نو
په شي له اونونه مارغان والوچي

ماد تاوان سوداخونه ده کړي
ورک چي د زلفو په خنگل کېږي شمه
د بناستونو خزانې اوموم

دَ بِنَاؤُتُونُوخُوبُ كِه لِهْم اُووِينِم
دَ اَزغُو تَرخِي اُوْبِه اُوْحِكْمِه
لِهچ دَ حُوَانِي پِه خُوْبُو پُو كُنُه شُوْمِه

دَ مَوْرُولِي جَذِبِه دِي سَتَايْمِه زُه
تِه چِي پَرْدِي مَاشُوْمَانِ هِم اُووِينِي
سَتَالِه سِينُونِه دَ پِيُو دَارِي اُوْحِي

دَ كُور كَارُونِه دَرْتِه پِنْدِ پَرَاتِه دِي
غَرِيْبِه پِيْغَلِه يُي سَنكَار مَه كُوِه
سَتَا پِه قَسْمَتِ كِنِي شَاه زَادِه نَشْتِه دَ

خه ناروا پېغله ده ماته وايي
ستا په سينه به لگوم منگولې
خو داسې کلک رانه مروندمه نيسه

زېږېدې زېږېدې، سلگي سلگي شيريني
ما د پيشو پنجو کښې خوب ليدلو
چې شرمخانو راته خولې وازې کړې

ستا د رښتيا خبر و تاب ته لرم
نور درله مخې له درتلي نه شمه
زه به د کوم کوم سوال جواب درکوم

اوچ تار به ستاپه بدن پاتي نه کړي
خومره ويرې پې په خان خورم خودې نه
يو خو شېبې کپته شېبې دي بهر

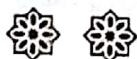

مينه رينبيا د بدن وينه اوڅکي
لا ستاد کور مخي ته ناست نه و مه
زړه مي ستومان خپي مي مېرې مېرې شوي

خه ليشتيکې مخي دي ورک شه زغله
ا د چينار چينار قامت مېرمنه
تا په کشوکيني او نژانده نکري

زهُ تَقْدَس دَمِينِي نَه رَد كَوْم
خوما چي چا باندي باور ڪر ڏے
هغه مي ستر ڪونه رانجه اوڀري دي

بُتَا دَ رَنگُونُو زَمَانَهُ دے پِڪار
زهُ پِه سَتَائِنَه دَ ڪَلِي شَه اُوڪر مه
چي خوشبوياني رانه لار بدلوي

تورو چيو راکني شي پر نجي دي
اوس چي اوڀر ڏهه بانجه رابرندي شي به ما
زما بدن باندي وينتھ اوڀروي

خاندی خوایزه خوازه را کوری مدام
دوه قاتلانی دی راچی راپسی
حان له دچاپه توره سرغوش کومه

د سترگو تور دی د غزل مطلع کرم
داسی راپول راپول تقسیم شومه زه
لکه د کافی په منج نیم شومه زه

د آرام سپوری می حلواق تپروی
چیره که اونه د صحره گوره ده
د ژوند په لاسو کبې د مرگ توره ده

اوسا هاغه گور سپور د شال چرتہ دے
چی ستا یہ مخی، زما یہ زرہ مہشتہ وو
اووایہ ستا د زنی خال چرتہ دے

ددی ماحول جادو کینی گہرہ نہ شہی
چی دہوا رفتار کمپنی دلی
رو رو چپی د سمندر تہزی شہی

راشہ یہ ساه ساه کینی ہی ستا میندہ
ستا کہ باور نہ وی زما یہ ژبہ
زما د زرہ درزاد تہ غون او نیسہ

اوس د سکنی ما بنام تصویر جو پوم
چی ستا حوائی ته در نزدی غوندی شوا
زه د لمبی د سر لوکے غوندی شوم

ستاد بنا ستا خامار چھلے دے جور
کئی کہ زهری پہ تن کئی نه وی
د اباسین پہ خوله کئی کنگ وی دے

سیلی چی کلی کئی راوالوتله
چرگو وزرو کئی راتول کپه بی
ژوند د نسلونو د بقا نامه ده

خفه په خپله تنه ای نه یمه
خو ساه مې اوځي چې د کور او نه کښې
زه د مرغی څخه یوازې وینم

د اورینتېل بلاک په اوږد لان کښې
زه چې په هری زاویې گورمه
د قاتلانو سترگو شیش کښې یمه

د غم چې د سړي مخ وړانوي
د یوې مور ژړا لیدلې ده ما
اوس د مرغانو څخه نه رانیسم

زما 'اواز به دي زرهه ٻٽي اوچوي
ما په شو کيس کښي اځودلے نه شي
خه ويکورېشن پيس خونئمه زه

سم راته بنکاري د پښتون پچي دي
اول دي ماته رابره کړي او
روستو بيا راشي تا په شا ټپوي

زما د مرگ نه سترگه نه رڼي خو
چي حادثي لاره کښي اووښمه
نو د جهاز نه په چترۍ دانگمه

لکيا وي ٻوله ورڻُ ڪارونڊه ڪوي
خو دَ جُذبو ٻه ٿيه نه پوهينِي
ما دَ رويوتَ سره وادهُ ڪرے دے

زما ڪتاب ٻي جينڪي اولوي
اوواڻِي دا زلي به چرتاه وينو
دهُ خو زمونڙه نه ٻڙي ويستي دي

لورڙه دَ مينِي ٻه مري غلي شوه
ماتھ ٿِي سپوره ڊوڊي ڪنودله
بغلي ٻڃيلھ ٻراڻِي اوخوري

شیرینی مه خه دغوبل فچی له
بچی له منگه ترینه خان اوباسه
چی تماشگیر د تخنچی منجه نه اولی

د ژوند پایه خه ناروا تیزه ده
دا هم زما دوه تصویرونه دی خو
دوارو کبچی هغه مناسبت نشته ده

رانه به ساه دپره په سعته اوچی
وژنه چی مانو د نیاست مبرمنی
بیا دکلونو والی مه راکوه

په شرق دي گټه او تاوان اولگي
د کله وږمې چې پکښې اور اخلي
داسې وطن دي په سېلاب لاهوشي

زما سينه کښې ئې خپل سر پټ کړلو
زړه ته مې نوره هم راجخته شوله
وييل ئې مه خه ما پيريان ويروي

دلته دهر چاپه تندي گونجې دي
ژوند ته هډن چې د خندا وړېځي
زه د کاغذ کونډه هم ښه گڼم

ا کہ ہمام دے کہ سعود، اسامہ
کہ فائقہ کہ ثوبیہ کہ سعد
تول می دمینی د اسمان ستوری دی

د لوئے قدرت مالکہ ما او بختیہ
کہ ارادہ می نہ وہ جرم خو دے
د خپلی مور غابین شہید کرے دے ما

رانہ غزوة د بدر ہیرہ نہ دہ
کہ اخیری سا کافی ہم اخلماہ
زہ بہ د خدائے لار کبھی جہاد کومہ

زہ خیرہ پرخ نہ ایم خوشخہ اوکریمہ
ستاپہ لاسونو کنبی چینی اونشی
پہ خیلہ مور ہم گوزارونہ کوی

چہر لوئے کراؤ غواریو والے دسوح
خبر کہ می بیخہ پہ مزاج نہ رسی
زہ خو لا مور ہم پشندلے نہ ایم

زہ دخیل قام دانشوران پشتم
زما پہ سوال بہ غلی پاتی شی ہول
اود سگریتہ نہ بہ لوکی پورنہ کری

۱۹۴

درتہ چي کورم د خالونو پيه داج
د اوښکو زهر چي مري پر سوي
اسمان د ستورو ادبره خونه ده

کم اصلي بنجي نه دي اوساته رب
خدائے شته که مړه ئي کړي خونه سمېږي
د سپي لکي به د چا پلاد نېغه کړي

ما چاله سترگي توري کړي نه دي
پېغلي زما پيه لمن داغ لکوي
رانجه چي پوري کړي نو ژاري خله

پېغلې وييل لارمه ډوبه شومه
زړه په چا سېزي د موټر مالکان
بيا به زه لفتې د چانه نه غوارمه

دا حتی بڼه د غاړې غور شي زما
سنگسار سنگسار مې شي احساس د وجود
زه چې ماشوي لور له پېرې ورکړمه

ماتم ماتم شوه د ساحل سندره
زما جونگره جور سېزي ده چا
ما د درياب په سر ايرې اوليدي

رانه خوبونه تبتولي دي تا
داخه پيريان درباندي ناست دي اخر
په نيمه شه جي ستانه چغي اوچي

حڪه زه ستا په خوله باورنه كوم
كه تاته ياد شي نازيني پيغلي
تا به ميركاتو كيني تهگي كوله

بي حايه ويري مو خواني خاوري كره
سرتنه رسيني نه كارونه د ژوند
پيغلي راحه جي دواړه مينه او كرو

منم خوبزي اوبه دي نه مخ سپوري دي
خو دي پراوته د راتلوننه وړاندي
دېر مي دخپله خانه اور وپسته

تاچي زما تصوير په مخ بنگل کړلو
ويښي مي ټول بدن کښي جوش او هڅه
سمندرونه مي دخيال سپوري شو

په شوکيرو باندي ستومانديو اوس
پکاه مو ټوله شپه خبري اوکړي
خو پت مو اوساتل د زړه حالونه

ستا په لمنه باندي داغ نشته دے
دا خو سپوږمى خپله خو ايني تاسره
يو خو ساعتہ امانت ايښي ده

د گوگرد پرېشر دي سپوا دے بلا
ساده جيني اور ورته مه تنزوه
په جم کا وند کني چرتہ بم او نچوي

زه بي وسى باندي يقين نه لرم
د خپو د لاندي به ئي زمکه خو وي
که د غريب په سر اسمان نشته دے

پنڱلو سيند و نوتہ منگي مه اوري
خوک ساه لرونکي ئي ڊوب ڪري دي جوڙ
دا ڇي اوبه بور بور ڪي جوڙي

ڇي پرسيدلے مخ زما اوويني
نو په خندا اووئي ڙاڙي خله
راخه ڇي زه درله ڙبي ماته ڪم

د بد نصيبو په دي وران کلي کني
مرغان ڇي جالي جوڙي شيريني
د طوفانونو علاي بنڪاره شي

دَهر يو ڪل دَزره سندرہ ڀمه
دَخيل احساس به درتاهه ڇه وڀمه
ستا دَ ساڪانو دَ وڀمونا مه ده

ڇي منڊري ترڙي هنڪامي جوڙي شي
ڇوڪ ٻي گناه پڪڻي په سر اولگي
لارو ڪوڇو ڪڻي ڏنڀي مه ڪوه

تورو شپيلو نه ڇي لوگي پورته شي
وڀمه ڪه ورڇ مِ دَ واده ده گڻي
نما ياران ما په پالنگ خبروي

جوړ په دې کلي کني سري نشته د
چي د چا خه زړه غواړي هاغه کوي
چرکه يانگ او وائي چرگ ها واچوي

زما سندرې خوندي کړي دي چا
هان نه بلا په فاصله پروت يم
رانه نژدې نه شي ميراته به شي

زه په خپل هان کني راټولېن مانه
نن دې جوړ خوب د پېغلتيوب اولیده
ستا په بدن کني سا جامې تنگې شوې

د حاسدانو په زړه او بلوه
گورويده، هرڅه چې وي، غم مه کوه
او خاندۀ کلکه راتر غاړه وځه

دا د قيامت ورځه چې هم نه ده نو
چا جوړې زمکې ته خبرې کړې دي
گنې تو مياندي خپلې چې ولي خوري

ستا د پېننې بو شرنګ چې واورمه نو
په نيمه شپه دکټه نه پاسمه زه
او د چيني غاړې له خان رسوم

دې کښې زه یو منطق لهم نه مننه
اومنه دابه زما وهم وي خو
زه هندواني سره شوملي نه حکمه

د سامري نسل اوسپني دلي
که ئې په خپلو سترگو هم اوويني
د شخني اواز پسي به غوږ نه اوږي

دنګې خواني دې د اسمان شوکه کرم
چې ابوالهول ته مخامخ شومه زه
نو ستا عظمت راته راوړاندې شولو

حُسن په پانو کښې رانگارمه نه
ستا تصويرونه په گلداري کښې بڼه
خه لېونۍ زه په اليم خه کوم

دا خوب به نه وينې چې بنکېل به شمه
له خانگي خانگي چې مې الوخوي
يوه مرغۍ يم پوره سپل به شمه

زنخېر موکے، موکي زنخېر اوخوره
تعبير مې خوب، خوب مې تعبیر اوخوره
نن دي ويتو رانه تصوير اوخوره

راخه که سخی گنی په مخه دی بنه
دومره می زور په زړه کښې پاتی نه ده
پچی اوس په زه تاته جوړی نیسمه

په خط کښې لیکي جوړی هره دی کرم
بلا زورکے یم د مینې تې
راشاه زما دواړه وځکی اووتل

ته په خوراک کښې ولې خیال نه کوی
لاخو د شپږ میاشتی هم نه دی شوی
ساده واده جوړه په تاتکه شوه

ستا په جولي کښې په خواږه دراولم
دا ستا خوښي که د صحرا تنده شي
نوزه به اونه د کجوري شمه

خه که يو خک کړو د ژوندون حادو
زمونږه زمکې، اسمانونه بيل دي
تاسو خبرات غواړي مونږ مينې ويشو

راسره دومره مينه هم مه کوه
شوک چې له کوره په سفر اوځي نو
بيا په مړه کېده خوراک نه کوي

شیرینی دهر زریه واپس راشمه
داسی بنو کنبی اوینکی ماه خلوه
د آسمان ستوری درنه غلا اونگری

مینہ تر منگه فاصلی ورکوی
چی د پسر لو پنه جم کنبی ساه واخلمه
ستا دیدن ویدی می خان سره وری

کتابه په هر حال کنبی لم ستا برخه ده
تول عظمتونه د آسمان لاندی کری
چی ستا رابرنه بانیه وسله غوروی

مینه دَرُوند هره تیاره تمبوی
ستا دَ نظر مسکی مسکی پلوشی
ماتہ پہ لار کنبی اور کی پر قوی

دلته دَوینو سلاب وپی راشی
ددی وطن ویدمه ویدمه خاوره خو
مدام کلونہ دچامبیل تہوکوی

تہ دَ کلاب دَ کل بناست ستایہ خو
ستا اشگی جی پرخہ پرخہ شی نو
داریہ سپری درتہ پخو پرپوئی

ستا اواره زلفي ڀڄي ٽڪ ورڪري نو
ڍڪ شي له زهرو نه وجود دکھوا
بياڇي ڇوڪ ساه اخلي نوسا ٿري اوڻي

ڊپر سر ڀسنده ڄنگيالي خلق دي
اوس که له تندي مرمه مردي شمه
خوزه ددي کلي اوبه نه ڄگمه

زه بي گناه چا سره چير نه کوم
تاکه لکي بيرة کري نه وه
نو داگريوان به دي شلڊ له نه وه

ستا دَ بدن خوله دي اوبهپني
خه که اسمان درباندي اور وروي
خو - نخ پوڊر به رانه پوري نگرې

راپورته کبزه چي انگن ته اوځو
راخه باران د پشکال ورپني
که موگرمکي د بدن ماتي شي

ته خفه کبزه ماه شيريني زما
که دا ژوري په ما خولي نکوي
د بدن وينه به صفا شي زما

دَ دَومرہ پِ بَغلُو دَ زِپَہ سَریمہ زُہ
کہ دَ یوِی نامہ مِ ہِم واخستہ
ستا دَ تصویر نہ بہ لبِی پورۂ شِی

چاسرہ وخت کوم دے چِ مونز اووینی
تولہ دنیا دُخان پہ غم اختہ دہ
راخہ بلبلی راتر غارۂ ووخہ

دَ اسمان ستوری راتہ غوبز کبنی وائی
پہ خیلو سترگو کبنی مِ خال دے حکہ
زما پہ سینہ لمن داغ لگوی

ما دومره بنکلی جینی نه وه لیدی
زه هم انسانیم اخر زره لومه
خطای نه وه که خطاشومه زه

د محبت بلا چلونه راخی
خو د پستون کور کبی پدایمه زه
د پخلو ژوند بر باد و له نه شم

مینه مو نه پریندی د شپه تیاره کبی
که د اوبو په لانه کبی هم ناستی و خو
راپسی ستوری او سپوږمې راز غلی

تا که ستنی کړې پلوشې د نظر
زړه به زرغون نه کړې د ژوند فصلو
بیا به په دې لاله باران اونه شي

ارمان په غېږ کښې دارمان ورک شولو
مانه د لاس کښو کښې حان ورک شولو
د زړه درز پسي مې لار چرته شم

زما لباس په ما کښې تنگ خو نه دے
ژوند د نولي او د مار جنګ خو نه دے
کېر به تر خو په دې فریب کښې مے

دَ کیتھیں سندرې اور پدلي دي ما
ما دَ غالب شاعري هم لوستي ده
ستا دَ يوي خندا جواب نه لري

دَ ژوند صحرا کښي دَ بنا ستميرمني
تا چي په کومه لار دمه کړي ده
تر پنه رواني دي چيني دَ مينې

دَ ايښي په مخ سرخي چرته دي
چي دا شفق شفق کلونه سپري
دا پري هم ستا دَ انگو سپوري دي

ساده جينی ده وائی مه ویرینه
ستانه خوزه زیاته زره وره یسه
پوهیږي نه چی دا می خه اوویل

د پښتوب مستی دی دوه نه کړي
دا خو بښي چا سره کپ نه اولي
د سمندر اوبوته ټوپ مه وهه

ماتی پسي چی جیب کښي نه لري نو
خان داسی مخکښي مخکښي هم مه کوه
کڼی نو لوټ به درله مات کرمه زه

ما پکڻي عڪس دَ لپوتوب اوليده
سوچ کڻي مي ورکه شوه دَرُوندائينه
زه جي بيدار شمه، ما خوب اوليده

حُسن په هر ماحول کڻي خيال ساڻي خپل
جي فرينتو تري لاس نيوع ڪرے دے
ا کھل مالہ دھسپتال نرسہ ده

سپوڊ مي که تاخيله هاله ماتہ ڪره
اسمان ته وايه لاري ڊوب جي ڪرپي
ستوري دَسيند تل کڻي هم سترگي وهي

خه ازمېنتونه ې د ژوند رانيسي
گني نوزرې نه ې لمبي پورته شي
مور چې د ې نه خپل ماشوم پرېکوي

ستا د نظر مستي لاهونه کړي، ما
زره کني ې مينه غورځگونه کوي
او سمندر سره روان يمه زه

غاوره پېغله خپل غرور ډوبه کړه
چې لېوني سپي خوله درواچوله
اوس ې په کېده کني کوترې شوي دي

سرهُ لویٔتہ دی پہ ما مہ غور پوہ
وید بزم مانہ چرتہ لہرہ نہ شہ
زما نظر شہ سبلا نے غونڈی دے

گہنی اختر ونہ شہ چاہ پیرہ لہ ما
د صائبی دستر گو پرق ہجی وائی
روژہ کبھی سید الابرار شوک دے

تہ پہ ماہنی کبھی دجنت مشنہ ی
د ناعی خندا تہ پام اوکرہ لب
خیل خان تہ زرہ کبھی فرشتی پسخوی

بېرته د کور دروازه مه ساته اوس
نوي فتنې ترې رابرخېره نه شي
بيا چا په زمکه کېنې غنم او کرل

راگوره مه دا به احسان وي په ما
ادا کوي به ټوک ددې کفاره
ستا په کتو زما روژه ماته شوه

بيا به زه تا سره په سپل نه اوځم
تا د وړې کمبل کېنې او نغبتنه خان
واوره په ما تمامه شپه ورېده

دانه چي زه ورته کته نشم ، خو
مياندي که خيال دخيل ناموس ساتي نو
بيا دي زامنو له واده نه کوي

زه درومان يوه سندره مه
زما د ژوند په هره لار الوچي
خرخکي ، زانبي ، لولکي ، بيلي

ستا د انصاف شمله راپتيره مه شه
خو اوس په دي کني به شوک شه او وائي
لوانو مات کرل د هوسو بچوري

مونڙي حقونہ پھ سر سترگومنو
خو بنجي نه سپارو طوقان تہ دژوند
خوک د هوسى پھ اوزو بارنه اورى

ماچي پري ٻول عمر خيل خان خورلو
لکي بيهه کري چي ما اوويني
کرسى کني تاوشى رانه مے واروي

هڻي به دي لاس کني برکت رانشي
د پلار پھ مے چي لکيد لے ئي تہ
ياد ئي سانه خوک به دي مے نه کوي

سر ۾ي قلم نه ڪري منصف ڏ وطن
ڏ ڪلو لخته ۾ي راڳاره وٽه
اوس ۾ي پيه ساه ساه ڪنبي وڻي دي دڪل

ته ڏها ته ۾ي غوب ڪنبي اوڏه وڻي ۾ي
۾ي پيه لستو ۾ي ڪنبي ماران ساڻي نو
۾ي مان به ستا پيه خود ڪنبي اوبنگ ۾ي

چا ۾ي ڏ زرهه درزاه ليد ۾ي نه ده
ا سازاڳي ڪر انگو ما يادوي
بڏي ۾ي پيه تاج ڪنبي دهاوس وڙي

اومنه دا چیره سپیره لویه ده
بیا به هم تاته دژوند لاری نیسی
خیلو چو سره شطرنج مه کوه

دومره په مینه مینه مه راکوره
هسی نه ورانه ترینه سازه نه شی
بېخی زما توره کبې زنگ نشته ده

د بدمعاشانو بنار د غن مه کوه
که کمزوری بنایم نومر به می کړی
توپی می حکه په چمبا ریخی ده

دشاعر چاپ کتابونہ

- ۱) دَر تہا سہو رے ، پنتو شاعری ، ۱۹۹۱ء
- ۲) ہم اینوں کے قیدی ، اردو شاعری ، ۱۹۹۳ء
- ۳) سترگو کبھی خوب دگور پاتے نہ شو ، پنتو شاعری ، ۱۹۹۶ء
- ۴) رومیے ایوارڈ یافتہ چاچا کریم بخش ایوارڈ ، ۱۹۹۶ء
- ۵) راتہ غور و نو کبھی بنگری شرنکوی ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۱۹۹۸ء
- ۶) گرفت ، اردو شاعری ، ۱۹۹۹ء
- ۷) کافی دگل پہ لاس کبھی خون نہ کوی ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۰ء
- ۸) او ازونہ او دیرے ، پنتو تنقید ، ۲۰۰۱ء
- ۹) پہ ساحل د نظر ، پنتو شاعری ، ۲۰۰۲ء
- ۱۰) ستاد خوانی تصویر پہ خوب اود کا دے ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۳ء

چاپ تہ تیار

- ۱) رضا ہمدانی احوال و آثار ، اردو تحقیق (پی۔ ایچ۔ ڈی مقالہ)
- ۲) نیا اور پرانا غالب ، اردو تنقید
- ۳) ہائیکو او پنتنہ ہائیکو ، تنقید و تحقیق

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**